

13. apríl 1983

Najvyšší súd
Slovenskej socialistickej
republiky

Sp. zn. 1 To 17/83 - 3265 -

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej socialistickej republiky
v trestnej veci proti obžalovanému Romanovi Brázdo-
vi a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchatel'stvom podľa
§ 9 ods. 2, § 219 Tr. zák. a pre iné trestné činy prejednal
na verejnom zasadnutí konanom v dňoch 18. 4. 1983 až 25. 4. 1983
odvolanie krajského prokurátora v Bratislave vo vzťahu k obža-
lovaným Romanovi Brázdovi, Ing. Milošovi Kocúrovi, Ing. Milano-
vi Andrášikovi, Ing. Pavlovi Beďačovi, Ing. Františkovi Čerma-
novi a Stanislavovi Dubravickému, odvolania obžalovaných Roma-
na Brázdu, Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla
Beďača, Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického, odvo-
lania príbuzných obžalovaných Františka Brázdu, Antona Kocúra,
Heleny Kocúrovej a Dagmar Luprichovej, Michala Andrášika a
Ingrid Andrášikovej, Františka Čermana, Anny Čermanovej a Mar-
cely Čermanovej, Kornélie Beďačovej a Blanky Beďačovej, MUDr. Sta-
nislava Dubravického a MUDr. Magdy Dubravickej a odvolanie poško-
denej Margaréty Cervanovej, podané proti rozsudku Krajského súdu
v Bratislave z 22. septembra 1982, sp. zn. 1 T 6/82 a dňa 25. aprí-
la 1983. rozhodol

t a k t o :

Odvolanie krajského prokurátora v Bratislave, ktoré sa
týkalo obžalovaných Romana Brázdu, Ing. Miloša Kocúra, Ing. Mi-
lana Andrášika, Ing. Pavla Beďača, Ing. Františka Čermana a
Stanislava Dubravického, odvolania obžalovaných Romana Brázdu,
Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Beďača,
Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického, odvolania prí-
buzných obžalovaných Františka Brázdu, Antona Kocúra, Heleny
Kocúrovej a Dagmar Luprichovej, Michala Andrášika a Ingrid Andrá-
šikovej, Františka Čermana, Anny Čermanovej a Marcely Čermanovej,

Krajský súd v Bratislave

Kornélie Beďačovej a Blanky Beďačovej, MUDr. Stanislava Dubravického a MUDr. Magdy Dubravickej a odvolanie poškodennej Margaréty Cervanovej sa podľa § 256 Tr. por. zamietajú.

O d ť v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 1982, sp. zn. 1 T 6/82, boli obžalovaní Roman Brázda, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dubravický, za skutok uvedený pod bodom 3/ napadnutého rozsudku uznaní za vinných z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 Tr. zák., za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku za vinných z trestného činu znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 241 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaní Ing. Milan Andrášik a Ing. František Čerman boli okrem toho za skutok uvedený pod bodom 2/ napadnutého rozsudku uznaní za vinných z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 2 písm.b/ Tr. zák.

Vinu obžalovaných z uvedených trestných činov vyslovil krajský súd na tom skutkovom základe, že:

1/ Miloš Kocúr a Milan Andrášik 9. 7. 1976 asi o 22.30 hod. v Bratislave v blízkosti Študentského domova Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline do osobného auta zn. FIAT 125 P, ŠPZ NRA 15-76, ktoré riadil Roman Brázda násilne vtiahli študentku LFUK Ľudmilu Cervanovú a spoločne s Františkom Čermanom napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom dome na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave; Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Roman Brázda a František Čerman s Pavlom Beďačom, Stanislavom Dubravickým a Jurajom Lachmanom, Ľudmilu Cervanovú proti jej vôli násilím držali v byte na Varínskej ul. č. 16, pričom Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Roman Brázda, František Čerman a Stanislav Dubravický ju nútili piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť. Juraj Lachman v nočných hodinách v tomto byte potom priniesol z kúpelne

šnuru na prádlo, ktorou Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik a Stanislav Dubravický Ľudmile Cervanovej zviazali ruky a potom postupne vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu s ňou pohlavný styk, pričom si pomáhali tak, že Ľudmilu Cervanovú aj za súčinnosti Františka Čermana a Pavla Beďača si vzájomne pridržiavali,

2/ Milan Andrášik a František Čerman 9. 7. 1976 v nočných hodinách bez súhlasu a vedomia Anny Turčanovej vnikli do jej rodinného domu v Bratislave na Varínskej ul. č. 16 so zámerom násilím tam držať Ľudmilu Cervanovú, pričom do domu vnikli v spoločnosti Miloša Kocúra, Romana Brázdu a ďalších osôb,

3/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický v noci z 9. júla na 10. júla 1976 na podnet Stanislava Dubravického rozhodli sa Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtí, s ústami previazanými šatkou a s rukami zviazanými za ohrbtom ju naložili do vozidla Romana Brázdu a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci k termálnemu jazierku. Po jej vyložení z auta Miloš Kocúr s Milanom Andrášikom a Romanom Brázdom ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou Stanislava Dubravického, Františka Čermana a Pavla Beďača utopili. Miloš Kocúr, Milan Andrášik a Roman Brázda potom mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierna voda, do ktorej ju hodili a kde bola 14. júla 1976 nájdená.

Za uvedené trestné činy boli obžalovaní odsúdení napadnutým rozsudkom takto:

Roman Brázda podľa § 219 Tr. zák., s použitím § 29 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 a § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny /§ 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák./,

Miloš Kocúr podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 29 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák. a § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný

výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov, so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny,

Milan Andrášik podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 29 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák. a § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny,

Pavol Beďač podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, so zaradením do II. nápravnovýchovnej skupiny podľa § 39a ods. 3 Tr. zák.,

František Čerman podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny,

Stanislav Dubravický podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 29 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 Tr. zák. a § 35 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov, so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny. U tohto obžalovaného krajský súd súčasne zrušil výrok o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu v Nitre z 30. 9. 1979, sp. zn. 5 T 146/79, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12. 12. 1979, sp. zn. 2 To 744/79.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bolo uložené obžalovaným Romanovi Brázdovi, Milošovi Kocúrovi, Milanovi Andrášikovi, Pavlovi Beďačovi, Františkovi Čermanovi a Stanislavovi Dubravickému solidárne nahradiť matke Ľudmily Cervanovej, Margaréte Cervanovej, bytom Nové Zámky, Štúrova 9, spôsobenú škodu v sume 2986,90 Kčs. So zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodená odkázaná podľa § 229 ods. 2 Tr. por. na konanie o občianskoprávných veciach.

Podľa § 226 písm. c/ Tr. por. boli obžalovaní Roman Brázda, Miloš Kocúr oslobodení spod obžaloby, a to:

Roman Brázda pre prípravu na trestný čin krivej výpovede podľa § 7 ods. 1, § 175 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že v presne nezistený deň v júli 1976 v Nitre, v reštaurácii Zobor nahováral Ing. Nadeždu Beňovú, aby pred orgánmi ZNB vo veci vyšetrovania vraždy Ľudmily Cervanovej nevypovedala pravdu a zamlčala jeho účasť a účasť ostatných jeho spoločníkov na diskotéke v Študentskom domove Ľudovíta Štúra v Bratislave dňa 9. 7. 1976,

že v presne nezistenom čase v roku 1978 v Nitre prehováral Alojza Verčínskeho, aby v prípade jeho výsluchu pred orgánmi ZNB vypovedal nepravdu, že 9. júla 1976 boli spolu a aby mu tak na tento večer zaistil alibi.

Miloš Kocúr pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že pred utopením Ľudmily Cervanovej na brehu jazierka v Kráľovej pri Senci mal ešte raz proti jej vôli vykonať s ňou pohlavný styk.

Proti rozsudku krajského súdu v predmetnej trestnej veci v zákone stanovenej lehote podali odvolanie krajský prokurátor v Bratislave, obžalovaní Roman Brázda, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dubravický. V prospech obžalovaných podali odvolanie aj ich príbuzní, oprávnení podať odvolanie v zmysle § 247 ods. 2 Tr. por., a to František Brázda, Anton Kocúr - Helena Kocúrová a Dagmar Luprichová, Michal Andrášik a Ingrid Andrášiková, Kornélia Beďáčová a Blanka Beďáčová, František Čerman - Anna Čermanová a Marcela Čermanová, MUDr. Stanislav Dubravický a MUDr. Magda Dubravická.

Odvolanie do výroku o náhrade škody podala poškodená Margareta Cervanová, matka usmrtenej Ľudmily Cervanovej.

Krajský prokurátor v Bratislave podal odvolanie v neprospech obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra, Milana Andrášika, Pavla Beďača, Františka Čermana a Stanislava Dubravického.

Odvolanie podané v neprospech obžalovaného Juraja Lachmana vzal zástupca generálneho prokurátora SSR na odvolacom konaní späť. Predseda senátu odvolacieho súdu späťvzatie odvolania vzal uznesením na vedomie.

V odvolaní vyslovuje krajský prokurátor názor, že krajský súd pochybil, keď na základe zisteného skutočného stavu a miery zavinenia neuložil tresty smrti obžalovaným Romanovi Brázdovi, Milanovi Andrášikovi a Milošovi Kocúrovi. Použitie § 29 ods. 3 Tr. zák. považuje krajský prokurátor za neadekvátne vysokému stupňu nebezpečnosti konania obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra a Milana Andrášika pre spoločnosť, motívu ich konania a osobnej charakteristike obžalovaných. Poukazuje na to, že trestný čin spáchali preto, aby Ľudmile Cervanovej znemožnili dožadovať sa voči nim sankcií za jej znásilnenie a predišli tak tomu, aby nebolo ohrozené ich postavenie, prípadne kariera. Ich konanie teda motivovala obzvlášť zavrhnutiahodná pohnútko. V tejto súvislosti poukazuje krajský prokurátor aj na to, že títo traja obžalovaní, ale najmä Miloš Kocúr a Milan Andrášik v priebehu ich trestného stíhania jednoznačne preukazovali cynizmus, povýšenectvo a pohrdanie hodnotami uznávanými socialistickou spoločnosťou. Ich sociálna prognóza je výrazne negatívna. Znalci nezistili takmer žiadne rezervy budúceho pozitívneho vývoja ich osobností. Nie je teda nádej, že by bolo možné napraviť ich trestom odňatia slobody.

Ďalšie pochybenie krajského súdu vidí krajský prokurátor v tom, že obžalovanému Pavlovi Beďačovi uložil súd trest odňatia slobody s použitím ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák., že obžalovanému Františkovi Čermanovi uložil trest odňatia slobody v dolnej polovici danej trestnej sadzby, že trest uložený obžalovanému Stanislavovi Dubravickému je neúmerne vysokej spoločenskej nebezpečnosti jeho konania.

Na základe uvedeného navrhol krajský prokurátor, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil

rozsudok krajského súdu vo výroku o treste u všetkých obžalovaných, aby v zmysle § 259 ods. 1 Tr. por. vec vo vzťahu k obžalovaným Romanovi Brázdovi, Milošovi Kocúrovi a Milanovi Andrášikovi vrátil krajskému súdu s vyslovením názoru na uloženie trestu smrti u týchto troch obžalovaných a aby podľa § 259 ods. 3 Tr. por. v intenciách jeho odvolania odvolací súd uložil prísnejšie tresty odňatia slobody obžalovaným Pavlovi Beďačovi, Františkovi Čermanovi a Stanislavovi Dubravickému.

Obžalovaný Roman Brázda podal odvolanie vlastnoručne napísané i prostredníctvom jeho obhajcu. V jeho prospech podal odvolanie aj jeho otec František Brázda.

Ním vlastnoručne napísané odvolanie je, čo do obsahu popisovania udalostí na diskotéke v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline, únosu Cervanovej, na priváte v rodinnom dome Turčanovej na Varínskej ul. č. 16 v Prievoze a napokon pri jazierku v Kráľovej pri Senci, totožné s poslednou verziou jeho výpovede na hlavnom pojednávaní. Odvolanie jeho je zamerané proti výrokovej časti rozsudku i proti odôvodňujúcej časti.

Pripomienky k rozsudku krajského súdu konkretizuje vyjadrením sa k jednotlivým stranám a riadkom textu rozsudku a v tomto smere poukazuje najmä na to, že:

- Ľudmila Cervanová nebola do auta vtiahnutá, ale bola tam posadená na zadné sedadlo Milošom Kocúrom potom, ako ju vzal do náručia, František Čerman bol v tom čase /keď Kocúr posadil Cervanovú do auta/ spolu s Vierou Zimákovou a s dvoma Francúzkami už na priváte v Prievoze.
- Pri nesení Ľudmila Cervanová kládla slovný odpor: "Nechaj ma", "pusti ma" adresovaný Milošovi Kocúrovi preto, lebo jej bolo trapné, že ju skoro cudzí muž nosí na rukách. K tomuto sa v aute zmienila slovami "viem chodiť aj sama". Do auta nastúpila s úmyslom, že ju odvezieme na stanicu. Milan Andrášik ju cestou v aute "ukecal", aby aspoň na hodinku šla s nimi, že potom ju zavezie /Brázda/ na stanicu.

- Na priváte na Varínskej ulici nikto zo zúčastnených Ľudmilu Cervanovú nenútil, aby tam zostala. Vchodové dvere boli otvorené, garážová brána bola odomknutá. Keby bola Ľudmila Cervanová chcela odísť, mohla bez problémov dom opustiť.
- Je pravdou, že Miloš Kocúr sa snažil priložiť pohár s vínom k ústam Ľudmily Cervanovej, tiež aj Milan Andrášik, ktorý sedel pri nej z druhej strany, snažil sa ju chytiť za ruky, lenže to nebolo žiadne násilie, ale skôr trápny pokus o kontakt, ktorý skončil tým, že si víno vyliala na nohavice - do lona.
- Nebol po prvýkrát v spoločnosti Milana Andrášika a Miloša Kocúra, kde boli prítomné i dievčence a môže - zodpovedne - povedať, že k takýmto primitívnym formám /opíjania/ "dobývania ženských srdiec" sa ani jeden z nich neznížil. Obaja mali tak bohatý "duševný potenciál" erotických skúseností a dostatok sebavedomia pri zvädzaní dievčat, že to jednoducho nepotrebovali. To isté platí aj o ňom /o Brázdovi/. Obžalovaných Františka Čermana, Pavla Beďača a Stanislava Dubravického v tomto smere nepozná, faktom je, že v ten večer - 9. 7. 1976, ani jeden z nich v jeho prítomnosti žiadne násilie voči Ľudmile Cervanovej nepoužil.
- Videl Františka Čermana s Ľudmilou Cervanovou ležať v posteli. Boli prikrytí zelenou dekou a milovali sa.
- Keď sa potom František Čerman pochválil so svojím úspechom u Ľudmily Cervanovej, Stanislav Dubravický vyslovil vetu "mohli by sme ju pretiahnuť všetci". V tom čase Juraj Lachman spal v spálni domácej, František Čerman bol v hostovskej miestnosti v posteli s Vierou Zimákovou - Vozárovou a Pavol Beďač a Milan Andrášik kupovali víno v Krištál bare. Takže túto vetu Stanislava Dubravického počul iba on /Brázda/ a Miloš Kocúr.
- Ľudmila Cervanová, ktorá spočiatku víno rázne odmietala, si neskôr po návrate Františka Čermana a Pavla Beďača,

s Františkom Čermanom i Milanom Andrášikom pripíjala. Taktiež poslednú plnú fľašu vína, ktorú František Čerman zobral do izby, kde si chcela Ľudmila Cervanová ľahnúť, túto fľašu tiež asi František Čerman nevypil úplne sám v rámci svojich erotických hier. Faktom zostáva, že Ľudmila Cervanová pod vplyvom alkoholu tvrdo zaspala, že bola zobudená v čase, keď boli s ňou v miestnosti Miloš Kocúr a Stanislav Dubravický a potom opäť tvrdo zaspala.

- Všetko, čo sa týka šnúry z kúpelne a konanie s ňou, nezodpovedá pravde. Pohlavný styk s Ľudmilou Cervanovou 9.7.1976 mohol mať jediný zúčastnený, a to František Čerman v čase, keď s Ľudmilou Cervanovou ležal prikrytý zelenou dekou na červenej váľande v privátnickej izbe.
- Myslí, že situácia, ktorú videl po jeho príchode na krik Cervanovej do privátnickej miestnosti, vylučuje, aby Miloš Kocúr mal s Ľudmilou Cervanovou pohlavný styk. Tým, že sa Ľudmila Cervanová ocitla od pol pása dolu nahá pred zrakmi cudzích chlapov, svojou nahotou sa asi cítila veľmi ponížená a urazená. Obracala tvár k stene a kričala, že nechce nikoho vidieť, aby všetci vypadli, že ich udá a vulgárne nadávala. Neprejavila ani v najmenšom snahu vstať z postele a odísť. Sám sa jej /Brázda/ ponúkol, že ju zavezie domov, ale v tom rozčúlení ho vôbec nepočúvala. Keď všetci odišli z miestnosti, zaspala.
- Ľudmilu Cervanovú na privát pozvali Milan Andrášik a Miloš Kocúr tak, ako on /Brázda/ pozval Vieru Zimákovú - Vozárovú. Ľudmila Cervanová po príchode Františka Čermana a Pavla Beďača potom, ako sa jej František Čerman začal venovať, stratila záujem o stanicu a začali sa o seba "zaujímať" vzájomne s Františkom Čermanom.
- Slová Ľudmily Cervanovej, že ich udá nikto nebral vážne, pretože to kričala v opilosti v rozčúlení a nemala ich za čo

udať. Nikto sa v dome na Varínskej ulici 9. 7. 1976 s týmito slovami nezaoberal, nebol k tomu žiadny dôvod. Potom, keď jej rozčúlenie pominulo, zaspala.

- Žiadne losovanie ani nič podobného sa nekonalo.
- Je pravdou, že keď Miloš Kocúr niesol spiacu Ľudmilu Cervanovú do jeho /Brázdovho/ auta, mala ústa previazané vreckovkou. Toto počínanie Miloša Kocúra dodnes nechápe. Keď ju Miloš Kocúr posadil vzadu do auta povedal mu /Brázda/ "Miloš, daj jej to dolu, aby mohla dýchať". Toto Kocúr aj urobil.
- O zviazaní rúk Cervanovej sa dozvedel 10. 7. 1976 popoludní v Nitre, na chate Františka Čermana z úst Milana Andrášika. Keď išli z privátu, Cervanová mala ruky voľné; špagát našiel náhodou Miloš Kocúr pri hľadaní kameňa pri jazierku v Kráľovej pri Senci.
- Stanislav Dubravický, Pavol Beďač, František Čerman neboli sa kúpať v jazierku v Kráľovej pri Senci. V tom čase boli niekde úplne inde.

Svoje odvolanie končí návrhmi na doplnenie dokazovania. V tomto smere žiada:

- o revíziu všetkých posudkov znalca z odboru foréznej psychológie doc. PhDr. Dobrotku, pretože všetky ním vypracované posudky sú neobjektívne a manipulované. Žiada, aby posudky boli revidované najlepším psychologickým ústavom v ČSR a aby tento ústav zaujal stanovisko k jeho výpovediam pred liečením na psychiatrii v Bohniciach,
- preveriť a vyšetriť tvrdenie svedka Tibora Turčana, že večer v noci z 9. na 10. 7. 1976 bol mimo domu svojej matky na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave; zistiť, kde Tibor Turčan v tom čase bol,
- znovu vypočuť svedka Pavla Piačka na okolnosti jeho stretnutia sa s ním dňa 8. 7. 1976 a dňa 13. 6. 1981,

- o vypočutie patológa MUDr. Porubského na okolnosti, ktoré on /Brázda/ oznámi generálnej prokuratúre,
- o predloženie všetkých vecných a písomných materiálov, týkajúcich sa odtlačkov pachových stôp a o vyšetrenie ich pravosti,
- o vypočutie toho pracovníka ZNB, ktorý robil expertízu, pri ktorej našiel dva jeho /Brázdove/ vlasy,
- vypočúť všetkých vyšetrovateľov, ktorí v roku 1978 a neskôr prišli do styku s Andrášikom, Čermanom, so svedkami Urbánkom, Zimákovou-Vozárovou a s ďalšími,
- dôsledne prešetriť, ako sa obsahy nepravdivých výpovedí dostali medzi ľudí, že Zimáková-Vozárová mohla z nich čerpať; zistiť, kto mal na tom záujem,
- vyšetriť pravú motiváciu emigrácie troch svedkov v súvislosti s vyšetrovaním prípadu Cervanová,
- zopakovať vyšetrovací pokus so svedkyňami Prieložnou a Mlynarčíkovou za tých istých poveternostných a svetelných podmienok, aké boli v neskorých večerných hodinách dňa 9. 7. 1976 v Mlynskej doline v Bratislave /opoznanie Miloša Kocúra, popis únosu Cervanovej/,
- pozvať do ČSSR a vypočúť Francúzky Lýdiu a Sylviu Cohen na okolnosti ich prepravy z diskotéky dňa 9. 7. 1976 do Lamača,
- vypočúť rektora AMU profesora Bojanovského a profesora FAMU Kališa, ktorí ho objektívne poznali a ktorí sa môžu vyjadriť, či ide u neho o citovú plochosť,
- v záujme objektívneho posúdenia jeho sklonov v sexuálnom živote, žiada vypočúť Zuzanu Hamouzovú, redaktorku Večerní Praha, Alenu Mikovú z Njtry - Klokočina, Alenu Skohoutilovú z pražského konzervatória.

Odvolanie obžalovaného Brázdu podané prostredníctvom jeho obhajcu je vo svojej podstate popisom skutkového deja /naloženie Cervanovej do Brázdovho auta na jej odchode z diskotéky v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline, udalosti na private v dome Turčanovej na Varínskej ulici č. 16, udalosti pri jazierku v Kráľovej pri Senci/ tak, ako o veci vypovedal obžalovaný v jeho poslednej verzii na hlavnom pojednávaní. Odvolanie smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Navrhujúce zrušiť rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, vrátiť vec krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, aby bol obžalovaný Brázda podľa § 226 písm. a/, c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby. Podľa názoru odvolateľa nebol náležite zistený skutočný stav veci a potom ani dôkazy nemohli byť náležite vyhodnotené.

Rozsudkom krajského súdu sa ako pochybenie vytýka:

- neboli vykonané všetky potrebné dôkazy,
- odôvodnenie rozsudku nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por., najmä čo do autentičnosti a spoľahlivosti dôkazov, najmä keď ich súd bral z výpovedí obžalovaných a svedkyne Viery Zimákovvej-Vozárovvej z prípravného konania, ktoré však boli zväčša už v prípravnom konaní a potom na hlavnom pojednávaní odvolané,
- zostala neobjasnená otázka, či a do akej miery obžalovaný Brázda mohol - bol spôsobilý vierohodne vypovedať v prvej časti hlavného pojednávania, pred jeho psychiatrickým preliečením,
- to, že súd neustálil, že sestry Cohenove Brázda odviezol spolu s Čermanom a Andrášikom, ako aj so Zimákovou-Vozárovou na privátnický byt na Varínsku ul. č. 16, o čom nakoniec hovorila aj svedkyňa Zimáková-Vozárová v jej výpovedi na č. l. 1341.

Otec obžalovaného Brázdu, František Brázda sa podaným odvolaním domáha zrušenia rozsudku krajského v celom rozsahu a oslobodenia jeho syna spod obžaloby. Argumentuje tým, že v napadnutom

rozsudku nie sú uvedené také dôkazy, ktoré by vinu jeho syna Romana preukazovali, že nebola dodržaná zásada objektívnej pravdy, neboli správne zistené všetky okolnosti prípadu. Vyjadril pochybnosť /podľa neho oprávnenú/, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobe a v rozsudku. Podľa jeho názoru rozsudok neobsahuje žiadne priame dôkazy, ale ani súhrn nepriamych dôkazov, ktoré by spoľahlivo preukazovali, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v rozsudku. Posledná výpoveď jeho syna na hlavnom pojednávaní /výpoveď zo 16. 8. 1982/ podľa jeho názoru objasnila mnohé dovtedy nevyjasnené okolnosti celého prípadu, táto výpoveď nebola ničím vyvrátená, súd túto výpoveď jeho syna nebral do úvahy, pri rozhodovaní o vine a treste, hoci táto výpoveď je pravdivá a jej pravdivosť plne preukázaná.

Vytýka krajskému súdu, že neboli vypočuté Francúzky, sestry Cohenové, ako dve dôležité svedkyne, ktoré boli priame účastníčky diskotéky i posedenia na Varínskej ul. č. 16 a ktoré mohli podstatnú časť pravdivej výpovede obžalovaného Brázdu, jeho syna potvrdiť, ako aj to, či ich z diskotéky do Lamača odviezol obžalovaný Lachman alebo na Varínsku ul. č. 16 jeho syn obžalovaný Brázda, ako to on tvrdí. Ďalej vytýka krajskému súdu, že nebol zistený a vypočutý svedok, ktorý v Senci, v noci z 9.7.1976 na 10. 7. 1976 ukazoval obžalovanému Andrášikovi cestu, kadiaľ sa dostanú s autom k termálnemu jazierku.

Okrem toho odvolateľ namieta, že nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý patológ dr. Porubský, ktorý mohol podľa názoru odvolateľa objasniť najmä tieto závažné okolnosti:

- hnilobné zmeny na tele poškodenej Ľudmily Cervanovej pôvodne vykazovali znaky, že mŕtvola bola vo vode 10 - 15 dní, pričom v expertíznom posudku je táto doba ustálená na 4 - 5 dní,
- patológ by vysvetlil, prečo pitevný nález, ktorý bol vykonaný najmenej dvoma patológmi nemá dátum, kedy bola

- pitva mŕtvoly Cervanovej vykonaná,
- patológ by objasnil, akou metódou vykonal skúšku na zistenie množstva alkoholu v krvi Cervanovej; podľa expertízy 0,79 promile, pričom patológ bližšie neobjasňuje, koľko alkoholu z krvi poškodenej za 4 - 5 dní mohlo vyprchať,
 - mal by objasniť /lebo tak neurobil/, prečo nezistoval, či sa v krvi poškodenej okrem alkoholu nenachádzali aj iné narkotiká, a keď áno, aké,
 - patológ by bližšie objasnil, prečo neboli v pohlavných orgánoch poškodenej Cervanovej zisťované spermie,
 - patológ by bližšie objasnil závažnú okolnosť uvedenú v pitevnom náleze, že na poškodenej nebola vykonaná žiadna násilná súlož,
 - patológ by objasnil, prečo v pitevnom náleze sa nič neuvádza o tom, že ruky poškodenej boli viazané ešte pred jej utopením,
 - patológ by súčasne zdôvodnil, prečo došlo ku spopolneniu mŕtvoly Ľudmily Cervanovej, keď prípad nebol ešte objasnený a súdne uzavretý,
 - patológ jeho výpoveďou na súde by objasnil, či je dostatočné zisťovanie totožnosti mŕtvoly pomocou prsteňa a retiazky len samotným otcom poškodenej, bez prítomnosti matky poškodenej.

Ďalšie údaje v odvolaní Františka Brázdu sú zhodné s údajmi uvedenými v odvolaní obžalovaného Romana Brázdu a jeho obhajcu.

Obžalovaný Ing. Miloš Kocúr poŕal odvolanie sám, tiež prostredníctvom jeho obhajcu. V jeho prospech podali odvolanie rodičia Antom Kocúr a Helena Kocúrová a sestra obžalovaného Dagmar Lupričová.

Obžalovaný vo vlastnom odvolaní zdôrazňuje svoju nevinu, poukazuje na to, že celé vyšetrowanie v prípravnom konaní sa viedlo protizákonne. Bol zadržaný dňa 15. 6. 1981, deň po jeho promócií. Vyšetrowatelia si vybrali tento termín preto, aby ho po tejto náročnej životnej skúške psychicky a fyzicky vyčerpaného ľahšie "zlomili". Po celý čas bol na neho robený psychický nátlak, ktorý nevydržal a krivo obvinil seba, aj iných. Opakuje, že 9. 7. 1976 v Bratislave vôbec nebol. Poukazuje v tejto súvislosti na výpoveď svedkyne jeho sestry Dagmar Luprichovej, ktorá bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní a na výpovede svedkov Michala Lupricha, Jozefa Daňu, Františka Daňu, Dagmar Daňovej a Heleny a Antona Kocúra, ktorí v prípravnom konaní ako svedkovia hovorili o tom, že on /Kocúr/ vždy v piatok v júli 1976 zúčastnil sa s nimi na pikniku v Ivánke pri Nitre.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu žiadal zrušiť napadnutý rozsudok v časti, pokiaľ on bol uznaný za vinného a vrátenie vecí súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Vyslovuje názor, že krajský súd, ktorého zákonnou povinnosťou bolo zistiť objektívnu pravdu, odstrániť rozpory vo výpovediach, ktoré pretrvávali z prípravného konania, prípadne z hlavného pojednávania, dôsledne aj v najpodstatnejších otázkach tak nepostupoval. Výpovede svedkýň Prieložnej a Mlynarčíkovej, ktoré popisovali únos Cervanovej a tvrdili, že Cervanová išla k autobusovej zastávke sama s taškou v ruke, že auto únoscov zastavilo asi 60 metrov pred autobusovou zastávkou, porovnáva s výpoveďou svedka Tománka, ktorý tvrdil, že Cervanovú odprevádzal, niesol jej tašku a keď auto pri nich zastavilo, boli už na autobusovej zastávke. V tejto súvislosti v odvolaní poukazuje, že osoby, ktoré Cervanovú uniesli, nemusia byť totožné s osobou, či osobami, ktoré poškodenú usmrtili. Poukazuje na to, že z celého trestného konania, i z podanej obžaloby, ako notorieta vyplýva skutočnosť, že všetci únoscovia sa stotožňujú s páchatelmi, a to v súvislosti s rečami o hlasovaní, či losovaní o usmrtení

Cervanovej.

Rodičia obžalovaného Kocúra, Anton Kocúr a Helena Kocúrová v podanom odvolaní s najväčším rozhorčením protestujú proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol ich syn Miloš uznaný za vinného z trestného činu znásilnenia a vraždy a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov. Pozorovali /matka/ veľmi pozorne celý priebeh hlavného pojednávania, na ktorom od začiatku do konca vyplynuli samé rozpory a protiklady. Odvolatelia majú dojem, že všetko prebiehalo ako narežirovaná hra - určiť vrahov Ľudmily Cervanovej za každých okolností, o čom svedčí aj výrok prokurátora pri navrhovaní trestov pre obžalovaných.

Ponkazujú na to, že ich syn Miloš na hlavnom pojednávaní vysvetlil všetky veci, ktoré sa mu kládli za vinu, že jeho obhajoba bola jasná a presvedčivá, že obžalovaný Lachman pred Dagmar Luprichovou, ich dcérou a sestrou obžalovaného Miloša odprisahal, že v živote s Milošom Kocúrom nikdy v Bratislave nebol.

Skutočnosť, že zo siedmich obžalovaných sa v priebehu vyšetrovania piati priznali, nie je rozhodujúca, nešlo o výpovede jednoznačné, jasné a nezodpovedali tomu, čo by vysvetľovali udalosti. Obžalovaní tak vypovedali preto, aby boli ušetrení nátlaku vyšetrovateľov a aj psychológa doc. Dobrotku. Keď sa spamätali z ťažkých depresí, znovu opakovali, že sú nevinní, ich obhajoba je jasná a pochopiteľná, pretože je pravdivá.

Poukazujú na to, že ich syn Miloš bol /ako sám tvrdí/ 9. 7. 1976 v spoločnosti Dagmar Luprichovej, Michala Lupricha a ďalších v Ivánke pri Nitre.

Ako náležite neobjasnené okolnosti, ako chyby konania na krajskom súde, vidia odvolatelia v tom, že:

- je nepochopiteľné a nikto nevysvetlil rozpor ako je to možné, že v roku 1976 sa stratilo dievča, študentka me-

dicíny, ako to bolo oznámené aj v televízii, kde sa hovorilo, že nájdené dievča bolo brutálne zavraždené u nás nezvyklým spôsobom a teraz sú ich deti súdené za dievča utopené,

- mŕtvola dievčata bola nájdená za 5 dní od únosu; prvá lekárska správa hovorí, že telo utopenej so zreteľom na stav hnilobného rozkladu bolo vo vode 12 až 14 dní a nie 5 dní, ako hovorí obžaloba,
- vôbec sa nedozvedeli, kto vlastne bolo nájdené utopené dievča, súd na hlavnom pojednávaní nepokladal za dôležité vysvetliť, či to bola skutočne Ľudmila Cervanová, veď identifikácia otcom poškodenej bola iba podľa predmetov - prsteň, retiazka, zuby,
- nedozvedeli sa, kde vlastne bolo dievča utopené; nájdené rozsievky v tele poškodenej /tri druhy/ nie sú totožné ani s vodou v jazierku ani s vodou v riečke Čierna voda, kde sa nachádzajú len dva druhy rozsievok,
- lekárska správa sexuológa aj obžaloba uvádza, že stopové prvky spermií v pohlavnom ústrojenstve nebohej neboli zistené, avšak v rozsudku sa uvádza, že pre hnilobu nebola zisťovaná prítomnosť spermií,
- prečo bolo telo Cervanovej spopolnené už v roku 1976, keď prípad okolo jej smrti nebol ešte uzavretý,
- ako je možné, že jestvujú dva pitevné nálezy; nález, ktorý mal byť s dátumom z roku 1976 nie je v súdnych spisoch založený, ale je tam nález z roku 1981.

Sestra obžalovaného Kocúra, Dagmar Luprichová odvolaním s najväčším rozhorčením protestuje /musí protestovať, ako sama uvádza/, lebo rozhodnutie krajského súdu nepokladá za spravodlivé a objektívne, najmä preto, že:

- už v septembri 1981 ako svedkyňa vypovedala o víkendoch v júli 1976, na ktorých potvrdila účasť jej brata Miloša,

a to v čase, keď sa jej brat priznával k spoluúčasti na trestnej činnosti,

- krajský súd sa náležite nevysporiadal s výpoveďou svedka Urbánka, ktorá je rozporová a pochybná, avšak krajský súd ju vzal do úvahy ako hodnovernú, hoci nie je dokázateľné ani jedno slovo z nej,

- krajský súd nepostupoval správne, keď nepredvolal a nevy-počul všetkých svedkov, ktorí by preukázali prítomnosť Miloša Kocúra na víkende dňa 9. 7. 1976 v Ivánke pri Nitre.

Z dôrazňujúc, že jej brat Miloš Kocúr je nevinný, žiadala, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Odvolanie obžalovaného Ing. Milana Andrášika, jeho obhajou, rodičov Michala Andrášika a Jolany Andrášikovej a odvolanie manželky obžalovaného Ingrid Andrášikovej.

Vlastnoručne napísaným odvolaním obžalovaný Andrášik napadá výrok o vine a v tej súvislosti všetky výroky napadnutého rozsudku, ktoré sa ho dotýkajú. Prehlasuje, že je úplne nevinný, a preto žiada o oslobodenie spod obžaloby.

Uvádza, že celá rťaz závažných porušení zákona zo strany vyšetrovateľov ZNB, krivých výpovedí svedkov a obžalovaných, jeho /Andrášika/ nevynímajúc, v dobe od 27. 8. 1981 do 27. 10. 1981 v prípravnom konaní viedli k úplne pochybnému postupu prokurátora. Krajský súd tieto skutočnosti prehliadol a navyše sám postupoval v rozpore s Trestným poriadkom. Snáď sa to stalo preto, že vnútorné presvedčenie krajského súdu sa sformovalo "dôkazmi" umele vykonštruovanými, zväčša vynútenými krivými výpoveďami. Obžaloba krajského prokurátora prednesená na hlavnom pojednávaní nemá s objektívnou skutočnosťou nič spoločného.

Ako chyby rozsudku - konania na krajskom súde uvádza:

- nebola preverená jeho obhajoba, nebol prijatý jeho návrh na vypočutie Francúzok, sestier Cohenových /Sylvie Cohen a Lýdie Nabet, rod. Cohen/;

- výpovede obžalovaných Brázdu a Lachmana, ako aj svedka Urbánka, ktoré sú podľa názoru odvolateľa nevierohodné a ktoré na hlavnom pojednávaní ohľadne neho podporili absurdnú verziu obžaloby svojimi krivými výpoveďami, krajský súd správne nevyhodnotil, ním navrhované možné a dostupné dôkazy odmietol a súčasne ignoroval nedostatky prípravného konania v tomto smere, čím vybočil z intencií Trestného poriadku.

Analyzuje výpovede svedkyne Viery Zimákovéj-Vozárovej, poukazuje na - podľa jeho názoru - tienisté stránky prípravného konania a rozvádza ich. Podáva kritiku argumentov rozsudku krajského súdu, ktoré sa týkajú hodnotenia jeho výpovede, rozvádza príčiny jeho priznania sa, príčiny krivých výpovedí v prípravnom konaní, poukazuje na nereálnosť údajného vniknutia do domu Turčanovej na Varínskej ul. č. 16.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu žiada zrušiť napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré sa jeho dotýkajú, vrátenie veci krajskému súdu s konečným dôsledkom úplného jeho oslobodenia spod obžaloby. Rozsudok považuje za mylný, nesprávny, vytýka krajskému súdu, že nevykonal ním navrhované dôkazy, že aj vykonané dôkazy krajský súd nesprávne vyhodnotil, čoho dôsledkom bol nesprávny záver krajského súdu o jeho vine, o treste a o náhrade škody. Opakovane poukazuje na potrebu doplniť dokazovanie výsluchom sestier Cohenových z Francúzska, ktoré by podľa jeho presvedčenia vniesli hodne svetla do celého prípadu.

Nesprávne ustálenie skutočného stavu krajským súdom vyvodzuje odvolateľ aj z ich príčin, z toho, že v dôkaznom materiáli sú dôkazy rozporové a krajský súd tieto rozpory neodstránil, neobjasnil.

Poukazuje na to, že neprimerané bolo hodnotenie výpovedí obžalovaného Brázdu, na výpovediach ktorého často menených a nelogických založil krajský súd veľmi závažné časti svojich skutkových záverov, a to veľmi voľným výberom, čo odporuje zásade, že

ak možno dospieť k viacerým alternatívam, má súd zvoliť alternatívu pre obžalovaných najpriaznivejšiu; krajský súd však postupoval opačne.

Rodičia obžalovaného Andrášika, Michal Andrášik a Jolana Andrášiková v podanom odvolaní poukazujú na to, že obžaloba vznesená proti ich synovi bola prokurátorom vykonštruovaná zo záverov vyšetrovateľov, ktorí v mnohých veciach postupovali nezákonným spôsobom. Preto aj rozsudok, ktorý z obžaloby vychádzal, je nesprávny. Ich synovi vina nebola preukázaná, on Ľudmilu Cervanovú nikdy nepoznal.

V týchto súvislostiach upozorňujú z ich pohľadu na niektoré závažné a v rozsudku nevysvetlené skutočnosti, ktoré sa týkajú údajov obžalovaných i svedkov o fyzickom i psychickom nátlaku vyšetrovateľov. V tomto smere poukazujú na výpovede obžalovaných Čermana, Beďača, Andrášika a Lachmana a na výpovede svedkov Vargu, Luprichovej, Zimákovej-Vozárovej, Beňovej a ďalších.

Chyby rozsudku vidia v tom, že krajský súd vychádzal z jediného objektívne prevereného faktu, ktorým bolo nájdenie mŕtvoly ženského pohlavia v rieke Čierna voda dňa 14. 7. 1976. Táto bola Ing. Ľudovítom Cervanom /otom/ označená ako mŕtvola Ľudmily Cervanovej, a to len podľa niektorých osobných predmetov a zubov. Nebolo uvedené vyjadrenie jej matky, tiež znalcov patológa, zubára a prípadne ďalších. Tieto údaje sú podľa názoru odvolateľov potrebné vzhľadom na vážne podozrenie - pochybnosti ohľadne totožnosti mŕtvoly; záznam z pitvy je z roku 1981. Ak ide o Ľudmilu Cervanovú - brutálne zavraždenú, ako to bolo verejnými komunikačnými prostriedkami v roku 1976 oznámené, prečo sa pri oboznamovaní a na súde použila zápisnica o pitve svedčiaca o utopení bez stóp násillia. Mŕtvola bola v podstate v pokročilejšom štádiu rozkladu, než ako sa uvádza v obžalobe i v rozsudku. Vyslovujú podozrenie, či tu nebola použitá iná pitva len preto, aby obžalovaní boli odsúdení. Na túto otázku krajský súd nedal

odpoveď preto odvolatelia žiadajú, aby táto otázka bola dôsledne preskúmaná.

Ako ďalšie pochybenia krajského súdu uvádzajú:

- Rozsudok /v nadväznosti na obžalobu/ na základe viacerých a úplne protichodných priznávajúcich výpovedí obžalovaného Brázdu prijal záver, že s Červanovou bol vykonaný pohlavný styk viacerými obžalovanými, včítane ich synom Milanom Andrášikom. Súd tu prijal ako fakt rozporné tvrdenie obžalovaného Brázdu, ktoré nebolo pozitívne žiadnymi dôkazmi preukázané,
- aj v širších súvislostiach tohto trestného prípadu sa týkajúcich, krajský súd v rozsudku stavia práve na rôznorodých výpovediach obžalovaného Brázdu aj z obdobia pred jeho preliečením, hoci bol znalcami označený za človeka nezodpovedajúceho za jeho slová,
- krajský súd nepreveril obhajobu ich syna a obžalovaného Čermana, ktorí žiadali bližšie objasniť, či sa nejednalo o spojenie udalostí z dvoch diskoték v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline, ktoré nasledovali krátko po sebe,
- obviňujúce tvrdenia obžalovaného Brázdu smerujúce proti ich synovi o veciach, ktoré sa mali stať v byte Turčanovej na Varínskej ul. č. 16, nie sú inými dôkazmi potvrdené. Ich syn v spoločnosti ďalších štyroch osôb /Čerman, dve Francúzky a Marcela Bonová/ bol v noci z 9. 7. 1976 na 10. 7. 1976 úplne na opačnom konci Bratislavy,
- Krajský súd len u obžalovaného Lachmana použil zásadu - v pochybnostiach v prospech - u ostatných obžalovaných ju nepoužil; pritom výpoveď Lachmana odporuje všetkým výpovediam obžalovaných,
- v súvislosti s výpoveďou svedkyne Viery Zimákovovej-Vozárovej súd pochybil, keď za základ svojho rozhodnutia vzal iba jej

usvedčujúce výpovede z prípravného konania a nebral do úvahy jej výpoveď na hlavnom pojednávaní,

- krajský súd nevypočul svedkov, ktorí v čase únosu Cervanovej sedeli na zábradlí pred hlavným vchodom do internátu a nevypočul ako svedka vodiča autobusu č. 39, ktorý popísal auto únoscov ako bledošedý Volkswagen, a tiež ako svedkov nevypočul osoby, ktoré v tom čase /dňa 9. 7. 1976 cca o 22.30 hod./ sa v autobuse číslo linky 39 viezli.
- Namietajú závery a vystupovanie znalca psychológa doc. Dobrotku, žiadajú o prehodnotenie jeho posudku znalcom z odboru psychológie z Prahy. Odvolatelia žiadajú zrušiť napadnutý rozsudok týkajúci sa ich syna a jeho oslobodenie spod obžaloby. Ich syn, ako to bolo na hlavnom pojednávaní preukázané, nezúčastnil sa únosu Ľudmily Cervanovej, nepodielal sa na vniknutí do domu Turčanovej na Varínskej ulici, nezúčastnil sa sexu, znásilnenia Cervanovej, ani losovania o tom, kto Cervanovú usmrtil, ani jej utopenia.

Navrhujú doplniť dokazovanie v týchto smeroch:

- vypočuť sestry Cohenove z Francúzska priamo na hlavnom pojednávaní,
- preveriť výpoveď obžalovaných Andrášika a Čermana, či nejde o zámenu udalostí z dvoch rôznych diskoték,
- zistiť a vypočuť na hlavnom pojednávaní taxikára, ktorý v noci z 9. 7. na 10. 7. 1976 viezol ich syna Milana, obžalovaného Čermana a dve Francúzky do Lamača,
- pribrať do konania znalca psychológa z Prahy, majú vážne pochybnosti o objektívnosti posudkov doc. Dobrotku,
- preveriť nálezy psychiatrických liečební, v ktorých sa v rokoch 1970, 1976 a 1982 liečil obžalovaný Brázda, a to vzhľadom na vážne pochybnosti o jeho duševnom stave,

- vypočut' na hlavnom pojednávaní ako svedkyňu Tomašovičovou na okolnosť, v akom stave bola jej privátnická izba /podnájom/ u Turčanovej, keď sa tam vrátila dňa 13. 7. 1976,
- vypočut' vodiča autobusu z linky 39 Nagya, ktorý 9. 7. 1976 v nočných hodinách prechádzal autobusom v mieste únosu Cervanovej, vypočut' aj svedkov, ktorí v kritickom čase sedeli na zábradlí pred hlavným vchodom do internátu Ľudovíta Štúra,
- vypočut' dr. Melišku a dr. Kružliaka, ktorí potvrdzujú, že Viera Zimáková-Vozárová bola dňa 9. 7. 1976 večer na splave - na akcii vodákov.

Manželka obžalovaného Milana Andrášika, Ingrid Andrášiková v odvolaní poukazuje na to, že krajský súd pre svoje rozhodnutie voľne čerpal len z dôkazov z prípravného konania a opomenul, že súd pri svojom rozhodnutí smie prihliadať a opierať sa len o skutočnosť a dôkazy, ktoré boli prebrané na hlavnom pojednávaní.

Rozsudku krajského súdu vytýka tieto chyby:

- neboli vypočuté Sylvia a Lýdia Cohen z Francúzska,
- krajský súd nebral do úvahy svedecké výpovede Michala Andrášika a Jolány Andrášikovej a Marcely Čermanovej, ktorých výpovede dávajú jasný obraz o pohybe Andrášika a Čermana dňa 9. a 10. 7. 1976,
- zostala neobjasnená otázka bytu pani Turčanovej; sama Turčanová hovorila, že v byte žiadne stopy búrlivého "žúru" neboli, čo potvrdil aj jej syn, aj podnájomníčky Zelmanová a Tomašovičová,
- pochybný je dôkaz, podľa ktorého sa malo uskutočniť znásilnenie Cervanovej. Podľa pitevného nálezu sa žiadne stopy násilia nepreukázali. Pitevný nález je z nevysvetliteľných dôvodov z roku 1981. Podľa mienky lekárov päťdňová mŕtvola nemohla byť v takom štádiu rozkladu, aby ne-

bolo možné zistiť stopy znásilnenia viacerými - šiestimi mužmi. Senát krajského súda nepovažoval za potrebné nechať tieto veci objasniť znalcom patológom.

- Celé usvedčovanie z trestného činu znásilnenia je postavené na niekoľkých rozdielnych výpovediach obžalovaného Brázdu, ktorý svojimi viacerými verziami, ako by sa snažil pripraviť scenár pre film, pričom volne disponuje so životmi svojich spoluobžalovaných,
- ďalšou, nedostatočne preukázanou okolnosťou je podľa názoru odvolateľky existencia auta, ktorým sa mal realizovať únos Cervanovej. Zdôrazňujúc **nevinu** svojho manžela žiadala, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný Pavol Beďač v podanom odvolaní predovšetkým poukazuje na to, že trestná činnosť, za ktorú bola proti nemu podaná obžaloba, postavený pred súd a odsúdený, nikdy nespáchal. Je k tomu dostatok dôkazov a len ignoráciou týchto dôkazov mohol byť odsúdený, a to protizákonne.

V súvislosti s jednotlivými jeho výsluchmi v prípravnom konaní poukazuje na formy a intenzitu psychického a fyzického nátlaku na neho zo strany vyšetrovateľov kpt Hermana, npor. Šimeka, mjr. Hanku, mjr. Hubceja a por. Taligu.

Namieta formu jeho vyšetrenia znalcom psychológom doc. Dobrotkom, ktoré malo charakter obyčajného výsluchu. Podľa názoru odvolateľa bol doc. Dobrotka v tomto prípade použitý ako psychologický nástroj vynacovania výpovedí. Svedčí o tom jeho /Dobrotkov/ vzťah k prejednávanej veci i snaha pôsobiť na súdnom pojednávaní ako nepriamy svedok. Jeho tvrdenia nie len že sú v rozpore so skutočnosťou a s výpoveďami obžalovaných, ale sú v rozpore i s posudkami ďalších znalcov z odboru sexuológie a súdneho lekárstva.

Ako podstatné chyby trestného stíhania uvádza najmä:

- celé obvinenie z čoho bol žalovaný a neprávoplatne odsúdený je proti nemu vykonštruované,

- v prípravnom konaní sa úmyselne maril zmysel povinnej obhajoby,
- v prípravnom konaní vyšetrovatelia protokolovali len to, čo sa im pre ich vykonštruovanú verziu hodilo; v celom rozsahu bolo porušené ustanovenie § 91, § 92 Tr. por.

Čo do nesprávnosti zistenia skutočného stavu uvádza:

- na diskotéke v Mlynskej doline nikdy nebol,
- v júli 1976 mal svoje motorové vozidlo v oprave; pri oprave mu pomáhali Ivo Bisa a Milan Cvop, ktorých navrhuje na túto okolnosť vypočuť,
- krajský súd oprel svoje rozhodnutie o vine obžalovaných o výpovede obžalovaného Lachmana, človeka, ktorý sa všetelijakými podvodmi snažil zabezpečiť si falošné alibi. Lachman je obyčajný kriminálnik a je chybou, že orgány činné v trestnom konaní toto jeho kľučkovanie nechcú vidieť.

V odvolaní podanom jeho obhajcom žiada zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vyslovujúc svoju nevinu zo žalovaných skutkov, poukazuje na to, že v žiadnom štádiu trestného konania nepripustil akúkoľvek účasť na akcii, pri ktorej malo dôjsť ku znásilneniu a k vražde Cervanovej. Vždy tvrdil, že 9. 7. 1976, kedy malo prísť ku skutku, bol pre neho všedným dňom natoľko, že ani s odstupom času a po vyvinutí maximálneho úsilia, nevie presne uviesť, či bol v Bratislave alebo nebol. S istotou však môže vylúčiť účasť na predmetnej diskotéke a na udalostiach, ktoré nasledovali. S odstupom času je presvedčený, že 9. 7. 1976 v Bratislave nebol, že jeho auto mal rozobraté, lebo ho opravoval a pripravoval na predaj. V tejto súvislosti poukazuje na výpoveď jeho brata Imricha, ktorý na hlavnom pojednávaní potvrdil, že auto začali opravovať koncom júna 1976 a oprava trvala do konca júla 1976. Podľa jeho

názoru vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní nebola jeho vina preukázaná.

Účasť obžalovaných na diskotéke aj na hlavnom pojednávaní preukázali svedkovia Urbánek, Škrobánek, Okenka, Beňová, Vozárová, Tokár a ďalší. Títo svedkovia však jeho /Beďača/ ako účastníka neoznačili. Výpoveď obžalovaného Brázdu v tomto smere je podľa odvolateľa nevierohodná, lebo Brázda pri každej príležitosti menil výpovede, a to vo všetkých skutočnostiach. Odvolateľ považuje obžalovaného Brázdu za osobu, ktorá trpí duševnou poruchou. Nevie, prečo obžalovaný Lachman vypovedal o jeho /Beďačovej/ účasti na diskotéke a na priváte na Varínskej ul. č. 16. Aj vo výpovediach tohto obžalovaného sú závažné rozpory, konštatuje obžalovaný Beďač.

Matka obžalovaného Beďača, Kornélia Beďáčová v odvolaní uvádza, že vynesenie rozsudku je dôkazom podstatných chýb, ktoré sa udiali na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní, najmä že:

- krajský súd pri vynesení rozsudku nebral do úvahy okolnosti zistené na hlavnom pojednávaní, ale svoje rozhodnutie oprel výlučne o výsledky získané v prípravnom konaní, o vynútené výpovede obžalovaných, ktoré títo na hlavnom pojednávaní odolali ako nepravdivé,
- krajský súd neprijal obhajobu jej syna Pavla, že v kritický deň - 9. 7. 1976 nebol v Bratislave a je len samozrejmé, že žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil účasť jej syna na diskotéke,
- dvaja zo spoluobžalovaných Brázda a Lachman aj na hlavnom pojednávaní síce tvrdia, že jej syn sa zúčastnil na diskotéke aj na priváte na Varínskej ulici, ale ani jeden nepotvrdil, že by sa jej syn dopustil nejakej trestnej činnosti,
- dôkaz týkajúci sa oblasti pachových stôp považuje za nedostatočný,

- namieta, že neboli vykonané všetky dôkazy súvisiace s mŕtvolou Cervanovej; podľa výsledkov súdnej pitvy z roku 1981 u postihnutej neboli zistené stopové prvky spermií, ako uvádza aj obžaloba,
- výsledky vyšetrovania uvádzajú, že Cervanová bola usmrtená utopením. Ona /odvolateľka/ osobne pozerala vysielanie FKÚ v televízii, kde sa hovorilo o tom, že nájdená mŕtva študentka bola brutálne zavraždená.
- Prvá pitva uvádza, že mŕtvola bola vo vode 12 - 14 dní, záznam z pitvy z roku 1981 uvádza len 5 dní.

Z vyššie uvedeného odvolateľka robí záver, že **nevieme**, kto Cervanovú zavraždil, prečo ju zavraždil a či nájdená mŕtvola bola mŕtvolou Ľudmily Cervanovej. A súd za nezvestnú uložil obžalovaným spolu 108 rokov odňatia slobody, siedmim mužom, ktorí sa v čase trestného činu ani nepoznali.

Poukazuje ďalej na to, že na hlavnom pojednávaní bolo obžalovaným Brázdou vyslovených 6 - 7 variant o tom, ako sa prípad udial, a teda súd mal použiť variant pre obžalovaných najpriaznivejší. Krajský súd pri rozhodovaní o vine obžalovaných nevychádzal ani z jednej na hlavnom pojednávaní uvádzaných variant, ale výlučne z výsledkov prípravného konania a z vykonštruovanej obžaloby.

Manželka obžalovaného Beďača, Blanka Beďáčová považuje rozsudok, ktorým bol jej manžel uznaný za vinného za nespravodlivý, preto podaným odvolaním sa domáha oslobodenia manžela spod obžaloby; jej manžel nespáchal žiaden trestný čin.

Svedok Urbánek jej manžela na hlavnom pojednávaní vôbec konkrétne neoznačil ako osobu, ktorú poznal, žiaden zo svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní neoznačil jej manžela ako účastníka diskotéky. Urobili tak iba obžalovaní Brázda a Lachman, ktorých výpovede sú vymyslené, vykonštruované a vopred nainscenované.

Jediný dôkazný materiál proti jej manželovi je správa o výsledkoch pachovej expertízy.

V tejto súvislosti poukazuje na článok v "Smene na nedeľu" z 22. 10. 1982 pod názvom Pachová analýza. V článku sa okrem iného píše, že pachové vzorky sa môžu v špeciálnych kontajneroch skladovať asi 2 roky. Pachové stopy poškodenej boli sňaté 16. - 17. 7. 1976 a vyhodnocované v roku 1982. Zdôrazňuje, že jej manžel sa ani raz nepriznal ku spáchaniu trestnej činnosti. Podľa jej názoru nepostupoval krajský súd správne, keď nepredvolal a nevypočul manželom navrhovaných svedkov Bisa a Cvopu, ktorí vedia o oprave auta jej manžela aj čo do času opravy.

Obžalovaný František Čerman odvolaním napadá rozsudok krajského súdu v celom rozsahu. Poukazuje na to, že ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní prišlo vo viacerých smeroch k porušeniu formálnoprávnych i materiálnoprávnych predpisov. Zdôrazňuje, že aj na hlavnom pojednávaní hovoril o všetkom, čo sa podnikalo v tejto trestnej veci v období viacerých rokov ešte pred začatím trestného stíhania, že vyšetrenie neprebiehalo v medziach zákona, že bol rôznym spôsobom aj spoluväzňami ovplyvňovaný, provokovaný a navádzaný na písanie rôznych motákov a tiež psychicky, ba aj fyzicky ubíjaný. Nikdy sa však nepriznal, že by mal nejakú účasť na znásilnení alebo zavraždení Cervanovej. Nemohol sa k ničomu takému priznať, lebo nič také neurobil a nemal žiadnu účasť na takýchto trestných činoch.

Na diskotéke v UNIC klube bol s Andrášikom a s Francúzkami Sylviou a Lýdiou Cohen asi do 23.00 - 23.30 hod. Odtiaľ išli všetci štyria domov do Lamača na byt Andrášika, kam prišli asi o polnoci alebo niečo neskôr. Z diskotéky išli autobusom alebo taxíkom. Jeho snúbenka Marcela Bonová bola na byte Andrášika, zdržovala sa vo vedľajšej izbe, tam spala. Oni štyria sa potom na byte v Lamači bavili spolu asi do 02.00 hod. Nie je pravdou,

že Francúzky na byt do Lamača odviezol na Brázdovom aute obžalovaný Lachman spolu s obžalovaným Dubravickým. Nie je pravdou, že po ich návrate z Lamača na diskotéku /po návrate Lachmana a Dubravického/ on /Čerman/ a Andrášik spolu s ďalšími obžalovanými a s Vierou Zimákovou-Vozárovou a po pribratí Ľudmily Cervanovej odišli na jeho bývalý privát - podnájomnícky byt v Prievoze na Varínskej ul. č. 16. Nebol na tomto byte, a preto sa nemohol zúčastniť žiadnych neprítojností a násilností voči Cervanovej, nebol ani v Kráľovej pri Senci a nezúčastnil sa zavraždenia Ľudmily Cervanovej.

Už v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní sa dovŕľal, aby boli vypočuté sestry Cohenové. Bolo mu to zamietnuté, hoci výsledok výsluchu týchto svedkýň bol a je potrebný, a to nielen z hľadiska jeho obhajoby, ale i z hľadiska preverenia výpovedí iných osôb, či už spoluobžalovaných alebo svedkov.

Podľa názoru odvolateľa nebol správny postup krajského súdu, keď pri svojom rozhodnutí raz vychádzal z materiálov z prípravného konania a raz z materiálov hlavného pojednávania.

Poukazuje na to, že nikto doteraz neobjasnil a nevysvetlil, že keď už s Andrášikom a Francúzkami prišiel na diskotéku do UNIC klubu, ako mohol vedieť niečo o Zimákovvej-Vozárovej a tým viac o Cervanovej. Odkiaľ mohol v nočnom čase vedieť alebo zistiť, že u Turčanovej na jeho bývalom priváte nie je alebo nebude nikto doma. Nikto nezistoval, ani nezistil odkiaľ mali kľúče od domu Turčanovej, keď ich aj s Andrášikom Turčanovej po opustení podnájmu odovzdali.

Spochybňuje tvrdenie niektorých spoluobžalovaných, že neprítojnosti a násilnosti voči Cervanovej sa odohrali na byte Turčanovej; poukazuje aj na to, že sú veľké rozpory aj okolo vtiahnutia Cervanovej do auta obžalovaného Brázdu.

Vo vlastnoručne napísanom odvolaní žiada oslobodenie spod obžaloby dôvodiac, že nemal žiadnu účasť na trestnej činnosti, za ktorú ho krajský súd uznal za vinného a odsúdil. Podľa jeho

názoru celá verzia obžaloby, ktorú krajský súd svojím rozsudkom v podstate akceptoval, odzrkadľuje zameranie vyšetrovateľov tak, aby nebolo treba vypočuť sestry Cohenové ako svedkyne pred súdom. Orgány činné v trestnom konaní nepostupovali tak, aby bol zistený skutočný stav vecí, úmyselne neboli zisťované okolnosti svedčiace v jeho prospech, naopak, všetko bolo robené v jeho neprospech. Aj na hlavnom pojednávaní boli všetky dôkazy vyhodnotené s úmyslom vyhovieť obžalobe za každú cenu.

Ako na nelogičnosť poukazuje na to, že senát krajského súdu prijal verziu obžalovaného Lachmana, že on s obžalovaným Dubravickým odviezol na Brázdovom aute obe Francúzky z diskotéky do Lamača na to, že by sa na jeho bývalom priváte na Varínskej ulici č. 16, v dome Turčanovej niečo konalo, on od apríla 1976 tam nebýval, ani Andrášik. Považuje za nesprávne, že krajský súd sa priklonil k veľmi nelogickej verzii, veľmi nepravdepodobnej, že svedkyňa Viera Zimáková-Vozárová sa údajne dňa 9. 7. 1976 mohla vzdialiť z vodáckeho sústreďenia do Bratislavy. Táto svedkyňa na hlavnom pojednávaní vysvetlila ako prišlo k jej krivým výpovediam a obvineniam. Poukazuje tiež na to, že výpovede spoluobžalovaných Brázdu a Lachmana na hlavnom pojednávaní ho neusvedčujú z účasti na trestných činoch v bode 1/, 2/ a 3/ napadnutého rozsudku.

Na doplnenie dokazovania navrhuje:

- vypočuť ako svedkyne Francúzky sestry Cohenové,
- vypočuť svedkov sústreďenia, na ktorom boli spolu so svedkyňou Vierou Zimákovou-Vozárovou,
- požiadať pani Turčanovú, aby predložila súdu doklady o jej pobyte v kúpeľoch Piešťany v roku 1976,
- preveriť vierohodnosť výpovedí svedkov Turčana, Urbánka, Škrobánka ich opakovaným výsluchom, hlavne s upresnením ich činnosti v kritický večer /9.7.1976/,
- posúdiť objektívnosť znaleckých posudkov, najmä psychológa doc. Dobrotku.

Rodičia obžalovaného Čermana, František Čerman a Anna Čermanová v odvolaní vyjadrujú pevné presvedčenie, že ich syn František nespáchal trestné činy, za ktoré bol uznaný za vinného a odsúdený. Vzhľadom na jeho povahové vlastnosti, hlboké citové založenie jeho celoživotné chovanie je vylúčené, aby spáchal tak závažné trestné činy, čo je ich hlboké a úprimné presvedčenie. Sú nesmierne otrasení posudkami znalca psychológa, ktoré sú vzdialené od skutočnej a miernej povahy ich syna, ktorá ho činí priam nespôsobilým konať akékoľvek príkorie iným. Navrhujú preveriť posudok psychológa, ktorý na jednej strane v posudku hodnotí ich syna ako "nezrelú osobnosť" a na druhej strane hodnotí túto ešte nezrelú osobnosť už za výchovou neoplyvniteľnú.

Poukazujú na to, že výpovede spoluobžalovaných, najmä Brázdu a Lachmana na hlavnom pojednávaní sú viacverzné, protirečivé a chaotické, že nemôžu preukazovať dostatočný a najmä hodnoverný podklad pre objektívne posúdenie pravdivosti činov, ktorých mal byť ich syn spolupáchateľom.

Za nevyhnutné z hľadiska uplatnenia obhajoby ich syna pokladajú vypočuť sestry Cohenové, ktoré môžu najzodpovednejšie dosvedčiť, ako prebiehali ich spoločné dni, večery a noci vrátane 9. a 10. 7. 1976.

Manželka obžalovaného Čermana, Marcela Čermanová v odvolaní s najväčším rozhorčením odmieta akékoľvek podozrenie z priamej alebo nepriamej účasti jej manžela na tomto, z každého hľadiska odsúdeniahodnom zločine.

Vytýka krajskému súdu, že:

- nevykonala dokazovanie výsluchom sestier Cohenových,
- jej výpoveď hodnotil ako účelovú, čo je poburujúcou nepravdou,
- jej manžel je od 15. 6. 1981 nevinne vo väzbe,
- vôbec nebral do úvahy výpovede svedkov z roku 1976, ktorí s poškodenou Cervanovou sedeli pri stole a bavili sa /na

diskotéke v UNIC klube dňa 9. 7. 1976/,

- objektívne nevyhodnotil skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by sa niečo z toho, čo sa uvádza v rozsudku, udialo na priváte na Varínskej ulici,
- pri rozhodovaní čerpal len z prípravného konania, hoci mal prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebrané na hlavnom pojednávaní a len o ne sa opierať.

Na doplnenie dokazovania navrhuje:

- pribrať iného znalca psychológa, nezaujatého znalca z ČSR,
- vypočuť na hlavnom pojednávaní Francúzky, sestry Cohenové.

Obžalovaný Stanislav Dubravický vo svojom odvolaní poukazuje na to, že trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu, sa nedopustil. V prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní pripustil, že 9. 7. 1976 bol na diskotéke v UNIC klube. Čo sa však týka trestného činu, to u neho vôbec neprichádza do úvahy, lebo osobne nebol účastníkom trestnej činnosti, ako o ňom hovoria vo svojich výpovediach ostatní obžalovaní. V tejto súvislosti poukazuje na to, že výpovede všetkých spoluobžalovaných sú ustavične menené, že všetci ho začínajú usvedčovať, až po jeho zadržaní a vzatí do väzby. Obžalovaný Roman Brázda vypovedal viackrát a vždy inak; v jeho výpovediach od prvej až do poslednej sú značné rozpory a nepravdivé usvedčujúce podklady proti nemu /Dubravickému/. Namieta vierohodnosť výpovede obžalovaného Lachmana v tom, že on /Dubravický/ bol na priváte a dal Cervanovej facku. Poukazuje na výpoveď obžalovaného Kocúra, ktorý nehovorí o tom, že do Bratislavy prišiel autom Brázdu, na výpoveď obžalovaného Čermana, ktorý hovorí len o tom, že Dubravického videl len na diskotéke. Poukazuje na to, že aj vo výpovediach obžalovaného Andrášika sú sústavné zmeny, ako nepravdivé označuje výpovede tohto obžalovaného, ktoré sa týkajú jeho osoby a násilností voči Cervanovej, ktorých

sa mal aj on zúčastniť na priváte na Varínskej ulici a jeho podielu na odstránení Cervanovej.

Hodnotiac výpovede svedkyne Viery Zimákovej-Vozárovej robí záver, že všetko nasvedčuje tomu, že táto bola dňa 9. 7. 1976 v Bratislave na diskotéke, odkiaľ odišla na privát na Varínsku ulicu a bola svedkom všetkého, čo sa tam udialo.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu žiada o oslobodenie spod obžaloby, lebo sa nedopustil žiadnych skutkov, kladených mu za vinu. S Ľudmilou Cervanovou nikdy neprišiel do styku, nepoznal ju, nikdy nebol v dome Turčanovej na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave. S udalostou týkajúcou sa Cervanovej nemá nič spoločné a pokiaľ ktokolvek tvrdí niečo iné, tak klame a ide o krivé obvinenie.

O okolnostiach súvisiacich s poslednými hodinami života Ľudmily Cervanovej vypovedali obžalovaní Brázda, Kocúr, Andrášik, Čerman a Lachman. On /Dubravický/ a Beďač vždy tvrdili, že s vecou nemajú nič spoločného. Poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že Ľudmila Cervanová nepoznal, že je slobodný bez záväzkov, chodieval na zábavy, nadväzoval normálne známosti so ženami a pri vzájomnom záujme s tou-ktorou ženou prichádzalo aj k intímnym stykom. Je normálny muž, nikdy si pohlavný styk nevynucoval, naopak mal dostatok príležitostí i záujmov zo strany žien. Viezol sa aj na aute s Brázdom, bol na diskotéke v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline, nikdy však nebol v dome Turčanovej na Varínskej ulici a nikdy žiadnu ženu neznásilnil.

Nevylučuje, ale nepamätá sa, či spolu s obžalovaným Lachmanom, ktorý riadil Brázdove auto, viezol dve Francúzky z diskotéky do Lamača. V tom roku sa s dievčatami, ktoré hovorili francúzsky, stretal viackrát.

V aute, do ktorého bola Ľudmila Cervanová vtiahnutá a odvezená na privát na Varínsku ulicu č. 16, on /Dubravický/ nebol.

Rodičia obžalovaného Dubravického, MUDr. Stanislav Dubravický a MUDr. Magda Dubravická v podanom odvolaní poukazujú na duch humánnosti pri výchove ich syna. Z poznatkov získaných v priebehu hlavného pojednávania nadobudli, a preto vyslovujú presvedčenie, že ich syn je nevinný.

V snahe dopátrať sa pravdy, zistiť vinníka tohto hrozného trestného činu a zamedziť prípadnému justičnému omylu, ako rodičia, aj ako lekári poukazujú na nasledovné okolnosti:

- ich syn jednoznačne a sústavne tvrdí, že na žalovanej trestnej činnosti nemá žiadnu účasť; jeho obhajoba nebola vyvrátená,
- ako sám pripúšťa, mohol byť na diskotéke v Mlynskej doline, nemôže však s určitosťou tvrdiť, že to bola tá kritická diskotéka dňa 9. 7. 1976,
- nebola náležite objasnená okolnosť, s kým sa ich syn dostal z Nitry do Bratislavy. Svedkyňa Beňová ani svedok Okenka nepotvrdili, že išiel autom Brázdu. Výpovede obžalovaných Brázdu, Kocúra a Lachmana v tomto smere nie sú súhlasné;
- účasť ich syna na byte Turčanovej na Varínskej ulici nie je vôbec spoľahlivo a bezpečne preukázaná. Skutkové okolnosti ustálené aj v rozsudku krajského súdu sú vykonštruované na podklade nepravdivých rozporných a nepresvedčivých výpovedí spoluobžalovaných.
- Obžaloba sa opiera o výpoveď svedkyne Viery Zimákovovej-Vozárovej, ktorej výpovede v prípravnom konaní sa menili, sú rozporné a nepresvedčivé, preto na ich podklade nemožno zistiť objektívnu pravdu; napokon táto svedkyňa na hlavnom pojednávaní odvolala svoje predchádzajúce výpovede,
- nebol produkovaný žiaden dôkaz ani zo strany spoluobžalovaných, že by ich syn mal priamu alebo nepriamu účasť na bezprostrednom usmrtení Ľudmily Cervanovej,
- v krvi nebohej Cervanovej bolo zistené 0,75 promile alkoholu, čo zodpovedá asi 3-4 dcl vína; takéto množstvo

- alkoholu jej nemohlo spôsobiť bezvládný stav;
- obžaloba tvrdí, že Cervanovú znásilnilo 6 mužov /z obžalovaných prítomných na priváte/. Pitevný nález hovorí o "hymen anuláre s hladkými okrajmi", čo je pri znásilnení toľkými mužmi absurdné, najmä, keď sa mala brániť a museli ju pridržiavať,
 - mŕtvola Cervanovej sa našla 14. 7. 1976 o 18.00 hod., mala teda byť vo vode takmer 5 dní. Na mŕtvole boli zistené pokročilé hnilobné zmeny a odlúčenie vlasov z lebečného krytu. V tejto súvislosti poukazujú na str. 223 učebnice "Sudní lékařství" od Tesaře s tým, že k odlúčeniu vlasov začína u mŕtvoly vo vode v letných mesiacoch po 8 - 15 dňoch.
 - V roku 1979 bol ich syn trestne stíhaný a odsúdený pre trestný čin príživníctva a trestný čin rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve. Podľa tvrdenia odvolateľov toto trestné stíhanie ich syna bolo pripravené a bolo iba kepienkou pre vyšetovanie teraz prejednávaného trestného činu a bolo zjavne účelové.

Na doplnenie dokazovania navrhujú:

- zadovážiť príslušné trestné spisy s pripojením všetkých výpovedí vypočutých svedkov v predmetnej trestnej veci v roku 1976 a teraz obžalovaných a skonfrontovať ich vtedajšie výpovede s terajšími ich výpoveďami,
- zistiť a zadovážiť všetky trestné spisy týkajúce sa trestného stíhania osôb podozrivých z usmrtenia Ľudmily Cervanovej a výpovede všetkých svedkov,
- zadovážiť výpovede Viery Zimákovej-Vozárovej, ktoré urobila pred 15. 6. 1981 a porovnať ich s terajšími jej výpoveďami,
- zadovážiť trestné spisy proti ich synovi v súvislosti s jeho trestným stíhaním v roku 1979,
- zadovážiť odborný-znalecký, súdnolekársky posudok ohľadne mechanizmu spôsobeného smrteľného zranenia Ľudmily Cervanovej.

- novej; oboznámený pitevný protokol podľa ich názoru náležite neobjasňuje okolnosti smrti Ľudmily Cervanovej,
- zaťažiť odbornou-znalecký gynekologický posudok, lebo len na základe pitevného protokolu sa vyvodzovali neúplné skutkové závery. Ak totiž došlo k niekoľkonásobnému znásilneniu Cervanovej, bolo podľa ich názoru treba túto okolnosť preveriť aj z hľadiska gynekologického.
 - K pitevnému protokolu nebol pripojený záznam o ohliadke mŕtvoly, ktorú vykonal lekár a ktorý po objavení mŕtvoly tento záznam musel vyhotoviť,
 - vykonať výsluch sestier Cohenových.

Napokon poukazujú na to, že obžalovaný Brázda, o výpovede ktorého sa predovšetkým opierajú skutkové zistenia je preukázateľne psychicky narušený a obžalovaný Lachman mal byť v kritickom čase v stave patologickej ospanlivosti. Podľa ich názoru na podklade ich výpovedí nemožno objektívne a spoľahlivo ustáliť účasť ich syna na žalovaných násilnostiach. Žiadajú v tomto smere vykonať kvalifikované odbornou-znalecké psychiatrické dokazovanie aj ďalšími znalcami.

Odvolanie podala aj matka nebohej Ľudmily Cervanovej, poškodená Margaréta Cervanová. Jej odvolanie smeruje proti výroku o náhrade škody. Žiada z titulu náhrady škody priznať jej navyše o 4207 Kčs, ako náhradu za ušlú mzdu a cestovné spojené s účasťou jej zmocnenca Ing. Imricha Števušku a Alžbety Mikulcovej.

Najvyšší súd SSR na základe podaných odvolaní preskúmal podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku. Sám doplnil dokazovanie vyžiadaním odborného vyjadrenia a vysvetlenia od znalcov z odboru súdneho lekárstva MUDr. Vladimíra Porubského a MUDr. Martina Koklesa v súvislosti s bodom VII. zápisnice o pitve Ľudmily Cervanovej, kde znalci okrem iného uviedli, že

pri podrobnej pitve vonkajších a vnútorných pohlavných ženských orgánov nezistili žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že na menovanej bola vykonaná súlož alebo iná sexuálna manipulácia.

Oboznámil písomnú dokumentáciu Federálneho ministerstva vnútra - federálnej správy VB, týkajúcu sa denníka sestier Cohenových a v ňom prepisovaných dátumov, vzťahujúcich sa na kritickú dobu okolo 9. 7. 1976. Bol oboznámený aj list obžalovaného Čermana z 27. 6. 1978, adresovaný ministrovi vnútra ČSSR súdruhovi Obzinovi. Po preskúmaní a doplnení dokazovania zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

Výrok rozsudku krajského súdu o vine obžalovaných Romana Brázdu, Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Beďača, Ing. Františka Čermana a Stanislava Dubravického zodpovedá výsledkom konania i zákonu.

Krajský súd vykonal všetky pre objasnenie viny obžalovaných dôležité a rozhodujúce dôkazy. Na ich podklade urobil správne skutkové zistenia, ktoré vo svojej podstate v základných hľadiskách na konkrétne konanie jednotlivých obžalovaných pri násilnom vťahnutí Ľudmily Cervanovej do auta zn. FIAT 125 P, ŠPZ NRA 15-76, pri násilnostiach voči Ľudmile Cervanovej na private v dome pani Turčanovej na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave a pri utopení Ľudmily Cervanovej v termálnom jazierku v Kráľovej pri Senci, zodpovedajú výsledkom vykonaného a správne vyhodnoteného dokazovania. Bolo zadovážených dosť usvedčujúcich dôkazov, aby na ich základe mohol krajský súd prijať skutkový záver, uvedený vo výrokovej časti /skutkových vetách/ napadnutého rozsudku.

Viacerí odvolatelia, obžalovaní a ich rodinní príslušníci ako výhrady proti rozsudku krajského súdu uvádzali, že krajský súd sa pri rozhodovaní opierať v prevážnej miere len o dôkazy z prípravného konania, hoci mal prihliadať len na skutočnosti,

na dôkazy vykonané a prebrané na hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zápisnicu o hlavnom pojednávaní, na jej jednotlivé časti, ktoré sa týkajú výsluchu obžalovaných a svedkov, čítania zápisníc o výpovediach svedkov v zmysle § 211 Tr. por.; zo zápisnice je zrejmé, že krajský súd v súlade s ustanovením § 220 ods. 2,3 Tr. por. dôkazný materiál opatrený v prípravnom konaní prebral na hlavnom pojednávaní a v rozhodnutí sa s ním vyrovnal. Krajský súd nepochybil, keď za základ svojho rozhodnutia o vine obžalovaných vzal usvedčujúce výpovede svedkyne Viery Zimákovvej-Vozárovej z prípravného konania a priznávajúce a usvedčujúce výpovede obžalovaných Brázdu, Andrášika a Kocúra v otázkach skutkových zistení na priváte na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave /tu aj výpoveď obžalovaného Lachmana/ a pri termálnom jazierku v Kráľovej pri Senci.

Okolnosti súvisiace so svedkyňou Vierou Zimákovou-Vozárovou v tom smere, či kritického dňa, t.j. 9. 7. 1976 bola v Bratislave na diskotéke v internáte Ľudovíta Štúra, na priváte na Varínskej ulici č. 16 a pri termálnom jazierku v Kráľovej pri Senci, alebo či v ten deň bola na sústreďení študentov vodákov na splave Hrona, boli krajským súdom starostlivo dokazované. Krajský súd prijal skutkový záver, že Viera Zimáková-Vozárová bola dňa 9. 7. 1976 v Bratislave. Opieral sa v tomto smere o jednoznačné jej výpovede z prípravného konania, o výpovede obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášika a Čermana a o výpovede svedkov Beňovej, Urbánka a Škrobánka. Odvolací súd okrem toho poukazuje na právoplatný rozsudok Obvodného súdu Bratislava I z 23. februára 1983, sp. zn. 2 T 326/82, v spojení s uznesením Mestského súdu v Bratislave zo 6. 4. 1983, sp. zn. 2 To 240/83.

Platná zákonná úprava nevylučuje, aby sa súd pri rozhodovaní oprel o výpovede obžalovaných a o výpovede svedkov urobené v prípravnom konaní, pokiaľ príde k opodstatnenému záveru, že tieto výpovede, na rozdiel od výpovedí urobených na hlavnom po-

jednávani, zodpovedajú skutočnému stavu veci. Tak tomu bolo v predmetnej trestnej veci. Preto je správny záver krajského súdu, že opakované priznanie sa obžalovaných Brázdu, Kocúra a Andrášika, a to aj za prítomnosti krajského prokurátora a obhajcu a opakujúce sa usvedčujúce výpovede svedkyne Viery Zimákovvej-Vozárovej zodpovedajú v základných okolnostiach skutočnému stavu. Obsahujú totiž také údaje, o ktorých mohli vedieť len páchatelia znásilnenia a vraždy Ľudmily Cervanovej, také údaje, ktoré im nikto, teda ani vyšetrovatelia nemohli napovedať. Jednoducho preto nie, lebo ich nepoznali. Vyšetrovatelia pred výpoveďami Viery Zimákovvej-Vozárovej a pred výpoveďou obžalovaného Kocúra nevedeli o "žúre" na priváte v Bratislave, o tom, kto a za akých okolností odviezol Cervanovú do Kráľovej pri Senci, ani o tom, že Ľudmila Cervanová bola utopená v termálnom jazierku; mŕtvola Cervanovej bola nájdená v rieke Čierna voda.

O existencii "žúru" na priváte a o tom, čo sa tam dialo sa prvá zmienila Viera Zimáková-Vozárová už v jej prvej výpovedi z 15. 6. 1981, len nevedela určiť ulicu v Bratislave, kde sa privát nachádzal. O tom, že "žúr" bol na priváte v dome pani Turčanovej v Bratislave-Prievoze na Varínskej ulici č. 16 sa orgány vyšetrovania dozvedeli až z výpovede obžalovaného Andrášika dňa 27. 8. 1981. O utopení Ľudmily Cervanovej v jazierku sa prvý zmienil obžalovaný Kocúr /hovorí o bágrovisku/.

Tieto nezvratné skutočnosti vyvracajú obhajobu tých obžalovaných, ktorí v súvislosti s ich priznaním sa a usvedčovaním ostatných tvrdili, že vypovedali tak pod psychickým tlakom zo strany vyšetrovateľov a tak, ako im to vyšetrovatelia podľa nimi /vyšetrovateľmi/ vopred vykonštruovanej verzie napovedali.

Otcázky psychického a fyzického násillia zo strany vyšetrovateľov voči obžalovaným sú obsiahnuté v odvolaniach všetkých obžalovaných a ich rodinných príslušníkov. Obžalovaní o ňom hovorili na hlavnom pojednávaní aj v odvolacom konaní. Krajský súd na hlavnom pojednávaní vykonal v tomto smere potrebné doka-

zovanie. Vypočul ako svedkov príslušníkov ZNB kpt. Ernesta Pintera, por. Ľubomíra Gerbela, mjr. Hubceja, ktorí tvrdenia obžalovaných vyvrátili. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku na str. 77 v tejto súvislosti uviedol: "osobitne treba zdôrazniť, že súd nezistil v postupe orgánov prípravného konania nič nezákonného. V tomto smere boli ešte pred určením termínu hlavného pojednávania zadovážené aj potrebné vysvetlenia v zmysle § 185 ods. 2 Tr. por. od obhajcov všetkých obžalovaných i od niektorých obžalovaných, najmä pokiaľ išlo o možnosť uplatnenia práv obhajoby. Ani obžalovaní nenamietali, že bol voči nim uplatnený fyzický nátlak alebo násilie /s výnimkou obžalovaného Kocúra, ktorý namietal to, že mu vyšetrovateľ zhodil zo stola ruky, resp. hrozil mu päsťou nad hlavou/. Za psychický nátlak nemožno považovať postup vyšetrovateľa, ktorý v rámci výsluchu usvedčuje vypočúvaného inými dôkazmi, resp. ho vyzve, aby sa k nim vyjadril."

Odvolací súd súhlasí s takýmto záverom krajského súdu a navyše dodáva:

- obžalovaní sa priznali k žalovaným skutkom a usvedčovali aj ostatných spoluobžalovaných aj za prítomnosti ich obhajcu a krajského prokurátora,
- obžalovaný Kocúr sa priznal a hovoril aj o iných hneď v jeho prvej výpovedi,
- obžalovaný Čerman v liste adresovanom ministrovi vnútra ČSSR z 27. 6. 1978 okrem iného napísal, že všetky rozhovory s ním sa konali v rámci práv vyšetrojúcich a nikdy nebolo voči nemu použité násilie ani iná forma priameho nátlaku.

Viacere ďalšie argumenty uvádzané v odvolaniach obžalovaných, najmä v odvolaniach ich rodinných príslušníkov sú, čo do obsahu rovnaké. Namietajú objektívnosť záverov znalca psychológa doc. Dobrotku a žiadajú v tomto smere pribrať nového nezaujatého znalca psychológa Českej socialistickej republiky, navrhujú

ako svedkyne vypočúť sestry Lýdiu a Sylviu Cohen z Francúzska, vypočúť na hlavnom pojednávaní patológa MUDr. Porubského, objasniť otázku, či obžalovaný Brázda bol spôsobilý na hlavnom pojednávaní pred jeho psychiatrickým preliečením vierohodne vypovedať; vyslovujú pochybnosti, či mŕtvola ženy vyťahnutej z riečky Čierna voda bola skutočne mŕtvolou Ľudmily Cervanovej, aj pochybnosti o tom, či vôbec bol nejaký "žúr" a či bol na Varínskej ulici č. 16 v dome pani Turčanovej.

Odvolačí súd okrem toho, čo je v tomto smere uvedené v odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku dodáva:

Krajský súd podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotil aj znalecký dôkaz - posudok znalca psychológa doc. Dobrotku a zaujal k nemu svoje stanovisko konkrétne vyjadrené v uložení trestov odňatia slobody s použitím § 29 ods. 3 Tr. zák. aj obžalovaným, u ktorých boli splnené zákonné podmienky na uloženie absolútného trestu. Námietky odvolateľov týkajúce sa doc. Dobrotku nie sú takého charakteru, aby boli oprávnené dôvody pochybovať o podstate správnosti odborných záverov tohto znalca. Napokon závery znalcov psychológov z hľadiska zisťovania viny páchatel'ov plnia len podpornú funkciu. Objasňujú motivačné prvky konania páchatel'a, jeho osobnostný vzťah k spoločenským hodnotám a záujmom chránených zákonom, pomáhajú súdu správne určiť stupeň nebezpečnosti činu páchatel'a pre spoločnosť. Odvolačí súd nezistil dôvodnosť pribrať do konania nového znalca psychológa, či už z SSR alebo ČSR.

V podstate nemožno krajskému súdu vytýkať ako nedostatočný postup v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., keď nevykonal dôkaz vypočutím sestier Sylvie a Lýdie Cohen z Francúzska. Sestry Cohenové boli preukázateľne prítomné na diskotéke v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline dňa 9. 7. 1976. Odtiaľ odišli do Lamača na byt Andrášika, podľa skutkového zistenia krajského súdu na aute obžalovaného Brázdu ich tam odviezol obžalovaný Lachman v doprovode s obžalovaným Dubravickým. Sestry Cohenové

neboli prítomné pri únose Ľudmily Cervanovej, neboli na priváte na Varínskej ulici č. 16 /výpoveď obžalovaného Brázdu na hlavnom pojednávaní, že ich on zaviezol na privát a potom odtiaľ ako prechodne na podnájom obžalovaného Čermana na Gajovej ulici, je v naprostom rozpore so všetkými vykonanými dôkazmi/ a nevideli teda násilností tam páchané, neboli prítomné pri termálnom jazierku v Kráľovej pri Senci. Viacerí obžalovaní i obhajcovia domáhajú sa ich výsluchu ako svedkýň argumentovali tým, že ich výsluch by mnohé veci objasnil, priniesol by jasné svetlo do celej tejto trestnej veci. Odvolací súd je iného názoru. Svedecká výpoveď sestier Cohenových z Francúzska sa môže týkať len upresnenia dňa ich účasti spolu s Andrášikom a Čermanom na diskotéke v Mlynskej doline a toho, ako, kedy a s kým, resp. aj kam odišli z diskotéky, ale ničoho iného. To podstatné, za čo boli obžalovaní uznaní za vinných a odsúdení sa stalo na priváte na Varínskej ulici a pri jazierku v Kráľovej pri Senci. O tom, kam Andrášik a Čerman z diskotéky šli a kto a kedy zaviezol sestry Cohenové z diskotéky do Lamača, hovorili v prípravnom konaní obžalovaní Brázda, Kocúr, Andrášik, Lachman, váhavo aj Dubravický a jednoznačne tiež svedkyňa Viera Zimáková-Vozárová. Napokon z písomnej dokumentácie FMV - federálnej správy VB, ktorý materiál bol predsedom senáta odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí oboznámený, je zrejmá snaha sestier Cohenových potvrdiť alibi Andrášikovi a Čermanovi na kritickú noc z 9. 7. na 10. 7. 1976 nesprávnymi údajmi v ich denníčku - prepisovaním dátumov udalostí. Preto ani odvolací súd nevidel potrebu vypočuť spomínané dve Francúzky.

Znalci z odboru súdneho lekárstva MUDr. Vladimír Porubský a MUDr. Martin Kokles vykonali pitvu mŕtvoly Ľudmily Cervanovej na Ústave súdneho lekárstva LFUK dňa 16. 7. 1976. Príčinu smrti Ľudmily Cervanovej zistili a určili - udusenie utopením. Stupeň hnilobných zmien podľa zistenia znalcov nasvedčuje tomu, že mŕtvola bola vo vode 4 - 5 dní. Spôsob zviazania rúk na chrbte,

dvanásťnásobné otočenie šnúry okolo zápästia a zauzlenie nasvedčuje tomu, že to urobila iná osoba! Pod prestrihnutými povrazmi - šnúrou sú na odlepujúcej sa koži vyznačené jednotlivé otlacky povrazu. Pri podrobnej pitve vonkajších a vnútorných pohlavných ženských orgánov znalci nezistili žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že na menovanej bola vykonaná súlož alebo iná sexuálna manipulácia. Pre hnilobu nebola zisťovaná prítomnosť spermií.

V tejto súvislosti /pitva vonkajších a vnútorných pohlavných orgánov mŕtvoly Cervanovej/ odvolací súd podľa § 109 Tr. por. požiadal znalcov MUDr. Porubského a MUDr. Koklesa o bližšie objasnenie, o odborné vyjadrenie. V doplnku k ich posudku vyslovenom v zápisnici o pitve, ktorý doplnok bol podľa § 211 ods. 4 Tr. por. za súhlasu prokurátora a obžalovaných prečítaný na odvolacom konaní znalci uviedli: "... nezistenie stôp násilia pri podrobnej pitve vonkajších a vnútorných pohlavných orgánov, aj vzhľadom na hnilobu tela nebohej sme nezistili také zreteľné a zistiteľné poškodenia v zmysle podliatin, rán, hlbších odrením a pod. Toto zistenie ale nevylučuje, že na menovanej mohla byť vykonaná opakovaná súlož aj viacerými mužmi, pokiaľ by táto súlož nebola sprevádzaná poranením, či už v oblasti genitálií alebo inde. Náš záver teda: nevylučujeme možnosť opakovanej súlož pred smrťou Ľudmily Cervanovej."

Záver posudku znalcov MUDr. Porubského a MUDr. Koklesa, včítane doplnku, je aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačný, čo do príčiny smrti, dĺžky doby mŕtvoly vo vode, zistenej hladiny alkoholu v krvi nebohej aj v tom, že nevyklúčili možnosť opakovanej súlož pred usmrtením poškodenej aj v tom, že prítomnosť spermií nebola zisťovaná pre hnilobu pohlavných orgánov. Tvrdenia viacerých odvolateľov o akýchsi dvoch pitvách, jednej v roku 1976 a druhej v roku 1981 je nedorozumenie. Za neopodstatnené, najmä však za nie významné pre rozhodnutie vo veci považuje odvolací súd výhrady odvolateľa, otca obžalovaného Brázdu, Františka Brázdu, ale i ďalších odvolateľov v tom smere,

že znalec MUDr. Porubský mal byť na hlavnom pojednávaní vypočutý a mal vysvetliť:

- prečo pitevný nález, ktorý bol vykonaný najmenej dvoma patológmi nemá dátum, kedy bola pitva vykonaná /dátum pitvy je uvedený - 16. 7. 1976/,
- akou metódou vykonal skúšku na alkohol v krvi a koľko alkoholu mohlo z tela mŕtvej poškodenej za 4 - 5 dní vyprchať,
- prečo nezistoval, či sa v krvi poškodenej okrem alkoholu nenachádzajú aj iné narkotiká,
- prečo neboli v pohlavných orgánoch poškodenej zisťovateľné spermie,
- prečo sa v pitevnom náleze nič neuvádza o tom, že ruky poškodenej boli zviazané ešte pred jej utopením.
/V súvislosti s touto pripomienkou odvolateľa treba zdôrazniť, že s verziou zviazania rúk Cervanovej až po jej vytiahnutí z vody prišiel obžalovaný Brázda v jeho posledných výpovediach na hlavnom pojednávaní. Jeho výpoveď v tomto smere je nelogická - prečo bolo treba mŕtvej Cervanovej zväzovať ruky - a je v rozpore s výpoveďami ostatných obžalovaných./
- prečo došlo k spopolneniu mŕtvoly Cervanovej, keď prípad nebol ešte objasnený a súdne uzavretý,
- či zisťovanie totožnosti mŕtvoly pomocou prsteňa a reťazky len samotným otcom poškodenej, bez prítomnosti matky, bolo dostatočné.

Na hlavnom pojednávaní dňa 17. 6. 1982 prijal súd návrh obhajcu obžalovaného Brázdu, aby so zreteľom na chovanie sa Brázdu na hlavnom pojednávaní, na jeho nesústredenosť a duševnú neúčast' bol prešetrený jeho duševný stav. Súd odročil hlavné pojednávanie a požiadal znalcov psychiatrov dr. Vraždu a dr. Mokrášovú o vyšetrenie obžalovaného Brázdu. Znalci zistili po opakovanom vyšetrení obžalovaného Brázdu u neho reaktívne depresívny syndróm, stav vzniknutý na podklade danej situácie - väzby obžalovaného. Obžalovaný Brázda bol psychiatricky - preliečený. Znalec dr. Vražda na ďalšom hlavnom pojednávaní, konanom

25. 8. 1982, už po preliečení obžalovaného Brázdu potvrdil, že obžalovaný v prvej časti hlavného pojednávania /do 17.6.1982/ trpel reaktívnou depresiou, ktorá však neoplyvnila jeho pamäť ani reprodukčnú schopnosť a po preliečení sa jeho psychický stav plne upravil. Tolko zo strany odvolacieho súdu na pripomienky viacerých odvolateľov, ktorí navrhovali objasniť otázku, či obžalovaný Brázda na hlavnom pojednávaní pred jeho preliečením bol schopný - spôsobilý vierohodne vypovedať, resp., ktorí považujú obžalovaného Brázdu za osobu duševne chorú.

Námietky odvolateľov, ktorými spochybňovali, či mŕtvola ženy vytiahnutá z riečky Čierna voda dňa 14. 7. 1976 bola skutočne mŕtvolou Ľudmily Cervanovej, odvolací súd neprijal. Považuje ich za neseriózne a cynické, najmä voči rodičom a príbuzným zavraždenej Ľudmily Cervanovej.

K vysloveným pochybnostiam odvolateľov v tom, či "žúr" vôbec bol a či bol na Varínskej ulici č. 16 v dome pani Turčanovej, odvolací súd poukazuje na dôkazy vykonané v tomto smere na hlavnom pojednávaní a napokon na vyjadrenie obžalovaného Brázdu v závere jeho záverečného slova, kde okrem iného uvádza: "... pokiaľ niektorí obhajcovia spochybňujú alebo vylučujú, že sme boli na Varínskej ulici, poukazujem na to, že o zariadení v tomto byte v iných miestnostiach než bývali Čerman s Andrášikom, vypovedal som skôr, než som sa mohol o tom dozvedieť od kohokolvek alebo z iných zdrojov, než z vlastného pozorovania."

Obžalovaní Kocúr a Beďač /Kocúr až po odvolaní opakovaného priznania sa, Beďač od začiatku jeho trestného stíhania/ tvrdili, že v kritický deň, t.j. 9. 7. 1976 v Bratislave vôbec neboli. Obžalovaný Kocúr podľa jeho obhajoby a podľa výpovede jeho sestry svedkyne Dagmar Luprichovej mal byť v ten deň na pikniku v Ivánke pri Nitre. Na túto okolnosť on aj ďalší jeho odvolatelia navrhovali vypočuť ďalších viacerých svedkov, menovite Michala Lupricha, Jozefa Daňu, Františka Daňu, Dagmar Daňovú. Obžalovaný Pavol Beďač tvrdil, že od konca júna 1976 do

konca júla 1976 opravoval svoje auto, teda, že dňa 9. 7. 1976 nemohol byť jeho autom v Bratislave. Túto skutočnosť mu potvrdil /s určitou váhavosťou so zreteľom na časový odstup/ jeho brat Imrich Beďač. Obžalovaný Beďač i jeho odvolatelia navrhovali v tomto smere vypočuť ako svedkov Cvopu a Bisa, ktorí má pri oprave auta pomáhal.

Prítomnosť obžalovaných Kocúra a Beďača dňa 9. 7. 1976 v Bratislave a na diskotéke v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline potvrdili v prípravnom konaní spoluobžalovaní Brázda, Lachman, Andrášik /včítane vlastného priznania sa obžalovaného Kocúra, ktorý hovoril aj o prítomnosti obžalovaného Beďača/ a svedkovia Zimáková-Vozárová, Urbánek, Škrobánek, Beňová na hlavnom pojednávaní ich účasť na diskotéke /teda v Bratislave/ zo spoluobžalovaných potvrdili Brázda a Lachman a zo svedkov Urbánek a Škrobánek.

Krajský súd nepochybil, keď so zreteľom na takto preukázateľnú účasť obžalovaných Kocúra a Beďača dňa 9. 7. 1976 v Bratislave na diskotéke neprijal návrh obžalovaných Kocúra a Beďača na doplnenie dokazovania /v tom smere, že dňa 9. 7. 1976 neboli v Bratislave/ predvolaním a vypočutím nimi navrhovaných svedkov. V tejto súvislosti ako formálne pochybenie krajského súdu možno vytknúť len to, že hoci nevypočul svedkov, ktorých vypočuť na hlavnom pojednávaní navrhoval obžalovaný Kocúr a jeho odvolatelia, ním /súdom/ predpokladané ich výpovede hodnotil okrem iného tak, že uvedení svedkovia by totiž zrejme nemohli zvrátiť celkovú dôkaznú situáciu /str. 89 rozsudku krajského súdu/.

Rozsudok krajského súdu v skutkovej vete ad 1/ v treťom odseku uvádza. "... Ľudmile Cervanovej zviazali ruky a potom postupne vykonali proti jej vôli ...". Takto formulovaný skutkový záver krajského súdu, týkajúci sa zviazania rúk Cervanovej nie je celkom presný a nie je v súlade s výpoveďami obžalovaných, resp. s výpoveďou svedkyne Zimákovovej-Vozárovej. Z ich výpovedí

vyplýva, že Cervanovej zviazali ruky predtým, ako ju vyzliekli /od pása dolu/ potom, keď jej vyzliekli nohavice a nohavičky, rozviazali jej ruky pri súloží s ňou ju držali za ruky a potom po súloží jej znova zviazali ruky za chrbát. Táto skutková nepresnosť nie je podstatná, odvolací súd iba na ňu poukazuje s tým, že nebolo treba z tohto dôvodu a v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť.

Všetci obžalovaní boli vyšetrení znalcami z odboru psychiatrie, psychológie i sexuológie. Zo záverov znalcov, ktoré si súd osvojil, prijal stanovisko, že všetci obžalovaní boli a sú duševne zdraví, že ich rozpoznávacía a ovládania schopnosť bola plne zachovaná, resp. ak bola u niektorých obžalovaných čiastočne znížená, tak len vplyvom prostej opilosti.

Krajský súd osvojené si závery znalcov, týkajúce sa jednotlivých obžalovaných podrobne rozvádza v odôvodňujúcej časti svojho rozsudku na str. 108 až 116; odvolací súd poukazuje na túto časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu a dodáva, že námietky tých odvolateľov, ktorí označovali výpovede obžalovaného Brázdu ako nevierohodné a obžalovaného Brázdu ako osobu duševne chorú, boli závermi znalcov psychiatrov vyvrátené.

Odvolací súd už skôr uviedol, že vykonaným dokazovaním a správnym vyhodnotením dôkazov jednotlive i v ich súhrne bolo zadovážených dosť dôkazov na vyslovenie viny obžalovaných z jednotlivých žalovaných skutkov. Tento záver nestráca na svojej opodstatnenosti ani vtedy, keď sa odhliadne od výsledkov expertízy s pachovými stopami, od výpovede svedkyne Zdenky Pricložnej na hlavnom pojednávaní a od výpovede svedka Igora Urbánka, pokiaľ hovoril o mieste únosu Ľudmily Cervanovej.

Odvolací súd expertízu súvisiacu s výsledkami vyhodnotenia odtlačkov pachových stôp obžalovaných a svedkyne Zimákovovej-Vozárovej nepovažuje za taký dôkaz, o ktorý by bolo možné opierať spoľahlivé závery. Okrem toho dôkazná kvalita tejto expertízy

nemohla byť zisťovaná výsluchom npor. Miroslava Rožnovského ako svedka /str. 342-345 zápisnice o hlavnom pojednávaní/, lebo išlo o riešenie odbornej otázky, ktorú bolo možné objasniť len znaleckým dokazovaním v zmysle § 105 Tr. por. Krajský súd výsledky expertízy vykonanej porovnaním odlačkových pachových stôp, podľa ktorých nielen obžalovaný Brázda, ale aj obžalovaní Kocúr, Dubravický a Beďač prišli do telesného styku s poškodenou Ľudmilou Cervanovou, použil ako usvedčujúci dôkaz /pozri str. 101 napadnutého rozsudku/. Tento dôkaz nebol vykonaný procesne správne v zmysle § 105 Tr. por., preto postup krajského súdu súvisiaci s použitím aj tohto dôkazu bol nesprávny.

Výpoveď svedkyne Zdenky Prieložnej na hlavnom pojednávaní o tom, že ako spolujazdca sediaceho vpredu pri vodičovi v aute, v ktorom bola neskôr unesená Ľudmila Cervanová bezpečne spoznala obžalovaného Miloša Kocúra, je v tejto časti pochybná. Jej výpoveď na hlavnom pojednávaní v tomto smere je totiž v rozpore s jej skoršími výpoveďami urobenými ešte v roku 1976, o niekoľko dní po únose Cervanovej. Odporuje aj výsledkom vyšetrovacieho pokusu, ktorý bol s ňou aj so svedkyňou Magdalénou Mlynarčíkovou vykonaný tiež ešte v júli 1976.

Odvolačí súd považuje za pochybnú tiež výpoveď svedka Igora Urbánka v tej časti, pokiaľ hovorí o mieste únosu /násilného vtiahnutia do auta/ Cervanovej. Podľa výpovede tohto svedka stál už s Cervanovou na zastávke autobusu č. 39, keď tam zastavilo Brázdovo auto. Jeho výpoveď v tomto smere odporuje výpovediam svedkýň Magdalény Mlynarčíkovej a Zdenky Prieložnej i výpovediam ďalších svedkov z roku 1976, najmä aj vyšetrovaciemu pokusu, podľa ktorého ak by k násilnému vtiahnutiu Cervanovej Ľudmily do auta došlo až na zastávke autobusu, svedkyne Prieložná a Mlynarčíková nemohli nič vidieť, ani auto, ani postavy - osoby pri aute. Podľa dôkazného materiálu v roku 1976 k únose Cervanovej došlo ešte pred autobusovou zastávkou, a to asi v dvoch

tretinách cesty od internátu Ľudovíta Štúra k autobusovej zastávke. Pri autobusovej zastávke /osem metrov pred ňou/ Brázdovo auto zastavilo preto, lebo malo prísť ku zrazeniu opitého občana Lukáša Karabinoša. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, najmä na výpoveď svedkyne Bublincovej z roku 1976.

Odvolací súd potvrdzuje správnosť postupu krajského súdu, keď v súlade so skutkovými zisteniami preukázané konanie obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra, Milana Andrášika, Pavla Beďača, Františka Čermana a Stanislava Dubravického uvedené v skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, právne kvalifikoval ako trestný čin znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 241 ods. 1, al. 1 Tr. zák., konanie obžalovaných Milana Andrášika a Františka Čermana uvedené v skutku pod bodom 2/ ako trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, al. 2, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a napokon preukázané konanie obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra, Milana Andrášika, Pavla Beďača, Františka Čermana a Stanislava Dubravického ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 Tr. zák.

Krajský súd v napadnutom rozsudku na str. 102-106 podrobne rozvádza svoje úvahy a závery týkajúce sa právneho posúdenia konania jednotlivých obžalovaných. Odvolací súd sa s právnymi závermi krajského súdu stotožnil, preto len odkazuje na patričné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Obžalovaní, ktorí priamo osobne neutopili Ľudmilu Cervanovú, a to Čerman, Beďač a Dubravický, sú tiež spolupáchateľmi trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 Tr. zák. Títo obžalovaní sa s ostatnými obžalovanými, teda s Brázdom, Kocúrom a Andrášikom spolčili za účelom usmrtenia Cervanovej, boli účastní losovania o tom, kto Cervanovú usmrtí, boli prítomní pri jazierku v Kráľovej pri Senci, v ktorom Brázda, Kocúr a Andrášik Cervanovú topili a kontrolovali, či tí obžalovaní, na ktorých

padol los Cervanovú utopiť - usmrtiť, tak aj vykonajú. Podľa platného judikátu č. 79/58 Zbierky rozhodnutí čs. súdov, páchatela, ktorý sa k trestnému činu spolčí s ďalšími osobami a účastní sa potom svojím konaním na jeho uskutočnení, treba považovať za spolupáchateľa v zmysle § 9 ods. 2 Tr. zák., i keď sám nespôsobí výsledok uvedený v zákone v celom rozsahu a sám sa tiež na mieste činu nepričinil, aby bol trestný čin dokonaný.

Výrok o oslobodení obžalovaného Brázdu spod obžaloby pre prípravu na trestný čin krivej výpovede podľa § 7 ods. 1, § 175 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák. a o oslobodení obžalovaného Kocúra spod obžaloby pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 Tr. zák. /mal vykonať násilnú súlož s Cervanovou ešte raz na brehu jazierka v Kráľovej pri Senci bezprostredne pred jej utopením/ zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a zákonu.

Krajský súd v Bratislave uložil obžalovaným tresty odňatia slobody diferencovane podľa zisteného ich podielu a aktivity na spáchaných trestných činoch, podľa miery ich zavinenia. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom krajského súdu, že u obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášika a Dubravického boli splnené zákonné podmienky pre uloženie trestu smrti v zmysle § 29 ods. 1a/, b/ Tr. zák. Skutočnosť, že obžalovaní sa rozhodli usmrtiť a aj usmrtili Ľudmilu Cervanovú preto, lebo im povedala, že ich oznámi ZNB za jej znásilnenie, teda že ju usmrtili z pohnútky vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za ich predchádzajúcu trestnú činnosť /za znásilnenie Cervanovej/, a to aj za cenu jej usmrtenia, treba nesporne posudzovať ako pohnútku obzvlášť zavrhnúťhodnú. Brázda, Kocúr a Andrášik Cervanovú utopili, Dubravický dal podnet na jej utopenie.

Krajský súd v Bratislave pri posudzovaní, či stupeň nebezpečnosti takého trestného činu /pri ktorom trestný zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest smrti/ pre spoločnosť je mimoriadne vysoký, nevychádzal len z obzvlášť zavrhnúťhod-

nej pohnútky, ale prizeral aj na ostatné okolnosti, ktoré spoluurčujú všeobecne stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť /§ 3 ods. 4 Tr. zák./.

V súvislosti s predmetným trestným prípadom došlo pre jeho výnimočnú závažnosť k hlbokému ovplyvneniu a rozhorčeniu širokej verejnosti. Táto skutočnosť zakladá splnenie podmienky § 29 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Z posudkov znalcov, najmä psychologov vo vzťahu k obžalovaným Brázdovi, Kocúrovi, Andrášikovi aj Dubravickému vyplynula v podstate negatívna sociálna prognóza. Táto okolnosť v spojení s vlastnými zisteniami krajského súdu, najmä pokiaľ ide o pohnútku a príčinu spáchania trestných činov, o osobnostné negatívne rysy obžalovaných zvýraznené agresivitou, zakladá aj splnenie podmienky § 29 ods. 1 písm. b/ Tr. zák.

Odvolačný súd prijal ako správny záver krajského súdu, keď s použitím § 29 ods. 3 Tr. zák. uložil obžalovaným Brázdovi, Kocúrovi, Andrášikovi a Dubravickému namiesto trestu smrti výnimočný trest odňatia slobody v sadzbe nad pätnásť až do dvadsaťpäť rokov. Aj odvolací súd považoval tresty uložené v tejto sadzbe za dostatočné na splnenie účelu trestu.

Krajský súd v napadnutom rozsudku na str. 124 a 125 podrobne a presvedčivo odôvodnil, prečo obžalovaným Brázdovi, Kocúrovi, Andrášikovi a Dubravickému, pri splnených zákonných podmienkach pre uloženie trestu smrti im takýto trest neuložil, ale namiesto neho výnimočné tresty odňatia slobody, a to obžalovanému Brázdovi vo výmere 20 rokov, Kocúrovi vo výmere 24 rokov, Andrášikovi vo výmere 22 rokov a obžalovanému Dubravickému vo výmere 18 rokov.

Odvolačný súd k tomu, čo v tejto súvislosti uviedol vo svojom rozsudku krajský súd dodáva:

Obžalovaní Brázda, Kocúr, Andrášik v dobe od spáchania trestného činu vyštudovali, oženili sa, založili si rodinu

/na veci nič nemení, keď Brázda a Kocúr sa medzitým rozviedli/ a riadne a úspešne sa zapojili do pracovného procesu s kladnými pracovnými výsledkami. Tieto skutočnosti tu nesporne pôsobia ako kritéria, ktoré dávajú dostatočnú istotu i záruky, že výnimočné tresty odňatia slobody, uložené im namiesto trestu smrti sú na splnenie účelu trestu dostatočné. Účelom trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovávať ho k tomu, aby viedol riadny život pracujúceho človeka a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. Toto všetko možno podľa názoru odvolacieho súdu dosiahnuť /splniť účel trestu/ dlhodobými trestami uloženými obžalovaným.

Uloženie trestov smrti obžalovaným Brázdovi, Kocúrovi a Andrášikovi, ako to navrhoval krajský prokurátor v odvolaní, bolo by v danom prípade a za daných okolností nie sledovaním dosiahnutia účelu trestu, ale odplatou spoločnosti obžalovaným za spáchané trestné činy. A to by nebolo v súlade s naším trestným právom.

Ostatným obžalovaným, teda Čermanovi, Beďačovi a Dubravickému /u obžalovaného Lachmana vzal zástupca generálneho prokurátora SSR odvolanie krajského prokurátora späť/ navrhoval krajský prokurátor uložiť prísnejšie tresty odňatia slobody. Podľa jeho názoru uložené tresty odňatia slobody týmto obžalovaným nie sú adekvátne vysokému stupňu nebezpečnosti ich činov pre spoločnosť. Odvolací súd neprijal tento návrh krajského prokurátora, lebo dospel k záveru, že krajský súd pri úvahách o výmere trestu týmto obžalovaným mal na zreteli všeobecné zákonné pravidlá výmery trestu a súčasne v nadväznosti na starostlivý rozbor osobnosti jednotlivých obžalovaných, rozbor ich konkrétneho postoja a podielu na spáchaní trestných činov /miery ich zavinenia/ a možnosti ich nápravy, uložil im primerané, di-

ferencované tresty, dostatočné na dosiahnutie účelu trestu. Krajský súd aj u týchto obžalovaných odôvodnil výmeru uložených im trestov odňatia slobody; odvolací súd v tomto smere poukazuje na príslušné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Zaradenie jednotlivých obžalovaných do príslušnej nápravno-výchovnej skupiny považuje odvolací súd za správne, nezistil v tejto súvislosti nesprávny postup krajského súdu.

Výrok napadnutého rozsudku o náhrade škody obžalovanými vo vzťahu k poškodenej Margaréte Cervanovej, matky usmrtenej Ľudmily Cervanovej je správny. Margaréta Cervanová podaným odvolaním do výroku o náhrade škody žiadala priznať jej z titulu náhrady škody ešte ďalších 4207 Kčs, ako náhradu za ušlú mzdu a cestovné výdaje spojené s účasťou jej zmocnencov Ing. Imricha Števušku a Alžbety Mikulcovej na hlavnom pojednávaní. Uplatňovaná ďalšia škoda v sume 4207 Kčs nie je škodou spôsobenou trestným činom obžalovaných a nemohla byť priznaná v zmysle § 228 ods. 1 Tr. por. Išlo o náklady potrebné na účelné uplatnenie nároku poškodenej na náhradu škody v trestnom konaní, včítane trov vzniknutých pribráním splnomocnenca. O povinnosti na náhradu trov poškodeného a o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa /§ 154, § 155 Tr. por./.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd SSR ako odvolací súd nepri-
znal dôvodnosť odvolania:

- krajského prokurátora v Bratislave, ktorým navrhoval zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra a Milana Andrášika a vrátiť vec krajskému súdu s vyslovením právneho záveru, že týchto obžalovaným mal byť uložený trest smrti; ďalej zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaných Pavla Beďača, Františka Čermana a Stanislava Dubravického a uložiť im prísnejšie tresty odňatia slobody,

- obžalovaných Romana Brázdu, Miloša Kocúra, Milana Andrášika, Pavla Beďača, Františka Čermana a Stanislava Dubravického, ako aj ich príbuzných, ktorí podali odvolanie v ich prospech a ktorým žiadali zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodiť ich spod obžaloby, eventuálne vrátiť vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie,
- poškodenej Margaréte Cervanovej, ktorým žiadala z titulu náhrady škody priznať jej ďalšiu sumu 4207 Kčs.

Preto Najvyšší súd SSR podané odvolania ako nedôvodné zamietol /§ 256 Tr. por./.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. apríla 1983

JUDr. Vojtech M a d e r , v.r.
predseda senátu

Za správnosť:

